

க பீ ர்

பிரபாகர் மாச்வே

T
811.21
K 112 M

T
811.21
K 112 M

கபிர்

உள் அட்டையில் காணும் சிற்பக் காட்சியில், பகவான் புத்தரின் அன்னை மாயாதேவி கண்ட கனவின் பலனை, மன்னர் சுத்தோதனனுக்கு கிமித்திகர் மூவர் விளக்குகின்றனர். அவர் களுக்குக் கீழே அமர்ந்து அந்த விளக்கத்தை எழுதுகிறார் ஓர் எழுத்தர். எழுதும் கலையைச் சித்திரிக்கும் முதல் இந்தியச் சிற்பம் இதுவாகவே இருக்கலாம்.

(நாகார்ஜூன மலைச் சிற்பம்—கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு).

பட உதவி : நேஷனல் மியூஸியம், புது டில்லி.

இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள்

கபீர்

ஆசிரியர் :

பிரபாகர் மாச்வே

தமிழாக்கம் :

தி. வேங்கடகிருஷ்ணயங்கார்

சாகித்திய அக்காடுதமிழி

Kabir — Tamil translation by T. Venkatakrishnaiengar of Prabhakar Machwe's monograph in English of the same name. Sahitya Akademi, New Delhi, First Edition 1971, Reprint 1987.

SAHITYA AKADEMI
REVISED PRICE Rs. 15.00.

Library

IAS, Shimla

T 811.21 K 112 M

00117371

© Sahitya Akademi

First Edition : 1971

Second Edition : 1987

T

811.21

K112M.

சாகித்திய அக்காடெமி

தலைமை அலுவலகம் :

ரவீந்திரபவன், 35, பெரோல்ஷா சாலை, புது தில்லி 110 001

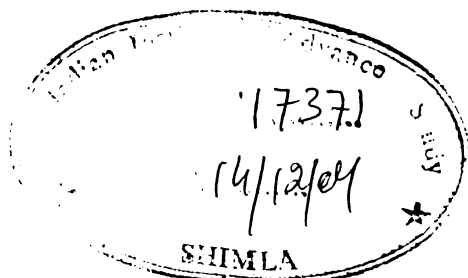
கிளை அலுவலகங்கள் :

29, எட்டாம்ஸ் சாலை, தேனம்பேட்டை, சென்னை 600 018

வினாக் V-B, ரவீந்திர சரோபர் ஸ்டேடியம், கல்கத்தா 700 029

172, பம்பாய் மராத்தி கிரந்த சங்கிரகாலய சாலை, தாதர், பம்பாய் 400 014

SAHITYA AKADEMI
REVISED PRICE Rs. 15.00

அச்சிடலோர் : ஏசியன் அச்சகம், சென்னை 600 014.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
முன்னுரை	4
வாழ்க்கை	7
தத்துவக் கொள்கை	22
கவிதை	37
மொழி, பெயர்ப்புக்கள்	47
இம் நூற்குரிய புத்தகங்கள் வரலாறு	57

முன்னுரை

பதினாந்தாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பெரும் சமயாகிரிய ரான கபீரைப் பற்றி, எனது நண்பர், டாக்டர் பிரபாகர் மாச்வே, தமது இச் சிறிய புத்தகத்தில் மிகவும் நன்றாக யுள்ளார். இரு பெரும் சமயங்களான, இந்து சமயம்—இஸ்லாம் ஆகிய இவற்றிற்கிடையே முரண்பாடு இருந்து வந்தது. இவ் விரண்டிலுமுள்ள பொருளற்ற சமயச் சடங்குகளையும், வழக்கங்களையும் கண்டித்தும் தாக்கியும், இரண்டு சமயங்களின் முடிவான இலக்கு ஒன்றும் ஒருதன்மைத் தானதுமே என்று போதித்தும், இரண்டையும் அருகாமையில் கொண்டுவர கபீர் முயன்றார். அவர் சிறந்த இராம பக்தர். ஆனால் அவர் இராமனை விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்றோ, உருவமும், குணங்களும் உடையவனென்றோ கருதவில்லை. அவருடைய இராமன், முஸ்லிம்களின் 'ரஹீம்' னின்று வேறுபட்டவன் அல்லன். நடைமுறைக்கு மிகுதியும் ஏற்றதான அவருடைய போதனைகள், கண்டிப்பான நல்லொழுக்கத்தினை வலியுறுத்தி, மூடநம்பிக்கைகளை மறுக்கின்றன. அன்பைப் பற்றியும், இராமன் மீதுள்ள ஈடுபாட்டைப் பற்றியும் பேசும் போது, அவருடைய மொழி, இனிமையாகவும், கம்பீரமாகவும் உள்ளது. ஆனால் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றிக் கூறுங்காலே, அது மிகவும் உறுதியாகவும், கோபமூட்டுவதாகவும் மாறுகிறது. நானக் கும், பிற பெரிய சீக்கிய குருக்களும் அவரிடம் மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருந்தனர். அவர் இந்துக்களின் சாதி அமைப்பை வன்மையாகக் கண்டித்தார். உருவ வழிபாடு, கடவுளின் அவதாரங்களில் நம்பிக்கை, புனித ஆறுகளில் நீராடுவதால் மறுவுலகில் பேரின்பம் பெற முடியுமென்ற கருத்துப் போன்றவற்றை மிகவும் வன்மையாக எதிர்த்து வாதாடினார். அதேபோன்று, முஸ்லிம்களையும் மிகுதியிடத் துள்ள வைத்த ஈடுபாட்டுக்காகவும், 'சன்னத்', 'பங்கி', 'நமாஸ்', 'ரோஸா' முதலிய சடங்குகளுக்காகவும் குறை கூறினார்.

மிகவும் எளிய நடையில், மரபைப் பின்பற்றாமல், பிறருக்கு எடுத்துக்கூற விரும்பிய அவருடைய சுய ஆன்மீக அநுபவத்தின் ஆழமும், கருத்தின் உயர்வும் தாம், கபீரின் கவிதைகளுக்குப் பெருமை அளிக்கின்றன. பொருளற்ற கோட்பாடுகளை அவர் மிகவும் வன்மையாகத் தாக்குகிறார். ஆனால் அவர் அப்பொழுதும் எவ்விதமான வெறுப்பும் கொள்வதில்லை. பூரணப் பொருளுடன் தெய்வீகக் காதல் நிலையில் இருக்கும் போது, அவர் மிகவும் சிறந்தவ

சரகச் காணப்படுகின்றார்—'நண்பரே, நான் உலுவதைக் கவலியும், அன்பள்ளவனே அதித்து கொள்கிறேன். உங்களுடைய காதலனைக் காணுவதற்கான வேட்கையை நீங்கள் உணரவில்லையானால், உங்கள் உடலு அணி செய்து கொள்வது வீணே.' 'இறைவனிடத்திலினின்று பிரிந்திருக்கும் பிரிவின் துயரம், பார்ப்பு போன்றது. அப்பாம்பு இவ் வுடலில் அமர்ந்துள்ளது. அதை எந்த மந்திரத்தாலும் இவளியே லீழ்த்த முடியாது; இராமலிடத்திலிருந்து பிரிந்துள்ளவர் உயிர் வாழ முடியாது; அவ்வாறு அவர் உயிர் வாழ்ந்தால் அவர் உன் மத்தர் ஆகியிருக்கார்.

எல்லாருக்கும் மேலான இறைவனின் பாதுகாப்பும் இயற்கை காதலின் இத்தகைய கருத்து, 'சூஃபிகளால்' (Sufis) பிரகாசம் செய்யப்பட்ட அன்புடன் ஒத்துள்ளது

கமயச் கடங்குகவிலும், மூடநம்பிக்கைகளிலும் நம்பிக்கையை அழைக்க, கபீர் நாகரீகங்களிடமிருந்து பாரம்பரியமாகப் பெற்றார். ஆனால் அவர் அத்த யோகிகளையும் விட்டு வைக்கவில்லை. இந்த யோகிகளும் பக்தி அல்லது பக்திமயமான அன்பை முற்றிலும் மறந்து, ஊடகமாகத்தான் கடங்குகளுக்குத் தேவையற்ற முக்யத்துவம் அளித்துக் கொண்டிருந்ததாக அவர் உணர்ந்தார். அவர் 'ஸஹஜமாதி' யை, அதாவது, இறைவனுடன் இயல்பாக ஒன்றிவிடுதலை, மேற்கொள்ளாமாறு எடுத்துரைத்தார்.

என்றன் கண்களை மூடாமல்,

என்றன் செவிகளை அடைக்காமல்,

என்றன் உடலையும் வகுத்தாமல்

இருக்கின்றேன் நான் இவ்வுலகில்

கிறந்த கண்க ளொடுபார்த்துச்

சிறப்பாய்ப் புன்முறு வல்புத்து

சிறந்த இறைவன் திருவழகைச்

செகத்தில் எங்கும் காண்கின்றேன்.

தெய்விக அன்பிற்கு, எல்லாவிதமான ஆணவத் தன்மைகளையும் முற்றிலும் துறந்து விடுவது முக்கியமான இலக்கணமாகும் என்று அவர் கருதுகிறார். அவர் கூறுகிறார்: கண்ணீர் சித்தி எனத யும் பெறக்கூடிய சித்தியின் வீடன்று இது, தங்களுடைய, தலைகளை முதலில் தரவல்லவர்களை இதிவ் நுழைய முடியும்¹, ௩. ஆண்டர்ஹில் என்பவர், 'தெய்விக இயல்பு பற்றிய கபீரின் கருத்து மிகவும் ஆற்றல்

1. 'சூஃபிகள்' என்போர், முஸ்லிம்களில் ஒரு பிரிவினர். அவர்கள் அன்பே ஆண்டவன் என்ற கொள்கையுடையவர்கள்.

2. இம்மொழி பெயர்ப்பு நூலாசிரியரின் 'கபீர் தாசரின் அருள்வாக்கு' என்றும் நூலில் இத்தத் தோறா பின்வருமாறு மொழி இயல்புக்கப் பட்டுள்ளது:—

அன்பின் இல்லம் இவ்வுலகம், அன்ணயின் தன்மைகளை இவ்வுலகில் இவ்வுலகில் தலைமையம் துறக்கவல்ல, அன்பே இவ்வுலகில் புகுவானே,

வாய்ந்தது. அதை அவர் நமக்குப் பெரும்பாலும் சங்கேத அடையாளங்கள் மூலமே அறிவிக்க முயல்கிறார். எடுத்துக் காட்டாக, நாட்டியத்தைப் பற்றி அவர் இடைவிடாது குறிப்பிடுவது, அன்பின் கயிறுகளால் கட்டப்பட்டு, என்றும் விளங்கும் அண்டமாகிய ஊஞ்சல் பற்றிய வியத்தகு நவீன ஓவியம் ஆகியவற்றை இம் மாதிரிக் கூறலாம்' என்று சொல்லுகிறார்.

இடைக்கால இந்தியாவின் வாழ்க்கையிலும், இலக்கியத்திலும், கபீரின் மிகுந்த செல்வாக்கைக் காண்கிறோம். இந்தியில், பக்தியின் பிறிதொருவகையைச் சேர்ந்த, பக்திக் கவிஞரான துளசி தாசருடன் தான், பெருமை மிக்க கபீரை ஒப்பிட முடியும்

டாக்டர் மாச்வேயின் இப்புத்தகம், சமயப் பொறை, சகோதரத்துவம், சமுதாயச் சீர்த்திருத்தம், இலக்கிய ஆழம், ஆகியவற்றிற்கு, இந்தச் சாதுக்கவிஞர் எவ்வாறு உதவியுள்ளார் என்பது பற்றி நன்கு விளக்குகிறது. உலகப் பொதுச் சமயத்தையும், உயர்ந்த இலக்கியத்தையும் விரும்புகிறவர்களால் இது வரவேற்கப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பஞ்சாப் பல்கலைக் கழகம்
சண்டிகட்—14
அக்டோர்பர் 30, 1967.

ஹஜாரி பிரசாத்துவிவேதி.
இந்திய இலக்கியத்தின்
தாசுர்ப் பேராகிரியர்.

வாழ்க்கை

கபீரைப் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் பற்றிக் கருத் தொருமைப்பாடு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வரலாற்றாசிரியர் களும், இலக்கிய அறிஞர்களும் கபீர் சம்பிரதாயத்தவர்களும், இது பற்றி ஒருவரோடொருவர் முரண்படுகின்றனர். கபீருடைய நூல் களில் அவர் வாழ்க்கையைப் பற்றிய சான்று மிகவும் குறைவாக உள்ளது. ஆயினும், செவிவழிக்கதைகளுடன், கிடைக்கும் ஆதாரங் களையும் கொண்டு அவருடைய வாழ்க்கைச் சுருக்கம் எழுத முயல் வது அவசியமாகும்.

கபீருடைய பாடலொன்றில், ஜயதேவர், நாமதேவர் ஆகிய பக்திக் கவிஞர் இருவரையும் கபீருடைய குருக்களென மறைமுக் மாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஜயதேவர் பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டிலும், நாமதேவர் பதினாண்டாவது நூற்றாண்டிலும் வாழ்ந்தனர். 1596-ல் எழுதப் பெற்ற 'ஆயின்-ஏ-அக்பரி' யில் காலஞ்சென்ற ஒரு சாதுவாகக் கபீரின் பெயர் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. இதற்கு மாறாக, மௌல்வி குலாம் சர்வர், தமது 'கஜீனத்-உல்-அச்சுபியாவில், 1594-ல் கபீர் பிறந்ததாகக் கூறியுள்ளார். இது சரியெனத் தோன்றவில்லை. கபீர் சம்பிரதாயத் தாரால் மிகுந்த மதிப்புடன் போற்றப்படும் நூலாகிய 'கபீர் சரிதபோ' தில் 1938-ஆம் ஆண்டு அவர் பிறந்தாரென உள்ளது. இதுவும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதாகத் தோன்றவில்லை. கபீர் 15 ஆவது நூற்றாண்டில் வாழ்த்திருக்கலாம் என்பதைத்தான் ஓரளவு உறுதியுடன் கூற முடியும். கபீர் சிசுந்தர்லோதியின் காலத் தவர் என்றும், லோதியை அவர் சந்தித்தாரென்றும் கூறப்படும் பொதுக் கருத்துக்கும் இது ஒத்து வருகிறது. சிசுந்தர்லோதி 1494-ல் காசிக் குவந்திருந்தார் என்பது 'பிரிக்னி'ன் கருத்து, இந்தியத்தொல் பொருள் குறிப்பு 1450-ல் 'அமி' ஆற்றிய 'பிஜ்லீகான்' கபீர் ஷாஹின் கல்லறையைக் கட்டினான் என்று கூறுகிறது. ஆனால் டாக்டர் ராம்குமார் வர்மா, பிஜ்லீகான் கட்டியது கல்லறையன்று எனவும், அது கபீரின் நினைவுச் சின்னமாக எழுப்பப்பட்ட கட்டிடம் என்றும், சர்வேக் குறிப்பில் அக்கட்டிடத்தின் காலம் யூகமாகவே கொடுக்கப்பட்டுள்ளதென்றும் கருதுகிறார்.

பொதுவாகக் கபீர் இராமானந்தரின் சீடராகக் கருதப்படுகிறார். ஆனால் டாக்டர் பண்டர்காரும், டாக்டர் மோகன் கிங்கும், இதை ஏற்கவில்லை. கிரியர்ஸன் 1298-ல் இராமானந்தர் பிறந்ததாகக் கூறுகிறார். இதற்குமாறாக, ஃபர்ஹாரும் 'கீ'யும், அவர் 1400க்கும் 1470க்கும் இடையே பிறந்ததாகக் கூறுகின்றனர். இப்பொழுது கிடைத்துள்ள சான்றுகளையெல்லாம் பரிசீலனை செய்த பின், டாக்டர் கோவிந்த் திரிகுளாயத், கபீர் 1398-ல் பிறந்தாரென்ற முடிவு செய்திருக்கிறார். இவ்விஷயத்தில் இவ்வாறு மாறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவுவதால், காலத்தைப் பொறுத்தவரை பிடிவாதமாக இருப்பது சரியாகாது.

கபீர் என்னும் பெயர், ஓர் இஸ்லாமியப் பெரியாரால் வழங்கப்பட்டதாகும். அவர், 'ஓர் ஆணை' திறந்தவுடன் 'பெரிய' என்று பொருள்படும். 'கபீர்' என்னும் சொல் அவருக்குத் தென்பட்டது. அதையே அவர், இவருக்குப் பெயராக இட்டார். கபீர் தமது தோஷா, அதாவது, ஈரடிச் செய்யுள் ஒன்றில் கூறியுள்ளார்.

கபிரா தூஹி கபீரு, தூதோரே நாம் கபீர்

ராம் ரதன்தப் பாயியே, ஜப் பஹிலே தஜஹி சரீர்.

(கபிரா நீதானே பெரியன், நின்றன் பெயரே கபீராகும். உடலின் பற்றை விட்டாலே, உத்தம ராமரத் தினம்பெறலாம்).

கபீரின் பிறப்பிடத்தைப் பற்றி மூன்று கருத்துக்கள் உள்ளன. மக்ஹர், காசி, அஹ்மக்ஷிலுள்ள பெலஹாரா ஆகிய மூன்று இடங்களும் அவர் பிறந்த இடங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. கபீர் தமது நூல்களில், மக்ஹரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதால், அதுவே அவருடைய பிறப்பிடமென்று, முதற் கருத்தை உடையவர்கள் வலியுறுத்துகிறார்கள். அவர், தாம் காசியைப் பார்ப்பதற்கு முன்னர் மக்ஹரைப் பார்த்து விட்டதாகவும், தாம் இறப்பதற்கு முன் மறுமுறையும் மக்ஹருக்குச் சென்றதாகவும் எழுதியுள்ளார். மக்ஹர் (இக்காலபுரஸ் அல்லது வாராணசி) காசியினருகில் இருக்கிறது. அங்கே இதற்கு முன் குறிப்பிட்ட கபீரின் சமாதிச் சுட்டிடம் இருக்கிறது.

கபீர், தமது வாழ்க்கையைப் பெரும்பாலும், அவர் தம்மைப் பற்றிக் கூறிக் கொள்வதுபோல், காசியிலுள்ள 'தேசவாணியாகக்' கமித்தார் என்பது உண்மையே. கபீர் சம்பிரதாயப் புத்தகங்கள் பலவும், இந்தப் பிரசித்தமான கருத்தை ஏற்றுள்ளன. ஆனால் அவர் காசியில் பிறந்தார் என்பதற்கு வேறு எந்தச் சான்று இல்லை. 'பனாஸ் அரசிதழில்' (Banaras gazette) பெல்ஹாராவில் கபீர் பிறந்ததாக வெளியிடப்பட்டுள்ளதற்குக் காரணம், அவர் 'லவர்தாரா'வில் பிறந்தாரென்று பிரசித்தமாகவுள்ள பார்ப்பரைக் கவிதையாக இருக்கலாம். ஆனால் இக்கருத்தை ஆதரிக்கும் கம்பவுத் தக்க சான்று எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால்

மாவட்டத்தில், கபீர் சம்பந்தமான எவ்வித நினைவுச் சின்னமோ, அவருடைய சம்பிரதாயத்தினரோ, சீடர்களோ இல்லை.

கபீருடைய பெற்றோர்களையும் சாதியையும் பற்றியும், பல்வேறு கருத்துக்கள் உள்ளன. அவர் தெய்விக ஓவியிலிருந்து பிறந்தார் அல்லது 'லஹர்தாரா'வில் முற்றும் மலர்ந்த தாமரையில் காணப் பட்டார் என்ற வியத்தகு நிகழ்ச்சிகளைப் புறக்கணித்து விட்டால், அவர் ஒரு பார்ப்பன விதவைக்குப் பிறந்து கைவிடப்பட்ட குழந்தை (தகப்பரை தெரியவில்லை) என்றும், அவரை இஸ்லாமிய நெசவாளித் தம்பதிகளான நீருவும் நீமாவும் எடுத்து வளர்த்தார் களென்றும் கூறப்படும் கூற்றே, அல்லது இத்தம்பதிகளுக்குப் பிறந்தார் என்ற கூற்றே ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது. அவருடைய பெற்றோர்கள் இறந்து விட்டார்கள் என்ற குறிப்பே அவருடைய பாட்டுக்களிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

கபீருடைய சாதியைப் பற்றி மூன்று கொள்கைகள் நிலவி வருகின்றன. அவர் தமது நூல்களில் தம்மை 'ஜோலாஹா' என்றும் 'கோரி' என்றும் கூறிக்கொண்டார். 'ஜோலாஹா' என்றால் நெசவாளி என்று பொருள். வாராணசியிலுள்ள நெசவாளிகளில் பெரும்பாலோர் முஸ்லிம்கள் 'கோரி' என்பவர் நெசவாளர்களில் ஒரு வகையைச் சார்ந்தவர். உத்திரப் பிரதேசத்தில், அவர்கள் தாழ்ந்த சாதியினராகக் கருதப் படுகின்றனர். டாக்டர் ஹஜாரி பிரசாத்துவிவேதி, கபீர் ஜுகிஅல்லது ஜோகி (கபீர் தமது தந்தையைக் 'கோலாயி' என்று குறிப்பிடுகிறார்) என்னும் சாதியைச் சார்ந்தவரெனக் கருதுகிறார். அச்சாதியினர் முஸ்லிம்களாக மதம் மாறிய நெசவாளர்களாவார்கள். அவர்கள் நாத சம்பிரதாயத் தினர் என்று அழைக்கப்பட்ட, நாடோடிச் சாதுக்களின் சீடர்களாவார்கள். இந்தியாவில் இஸ்லாமியர் ஆட்சி ஏற்பட்டதன் பின்பு அவர்களில் பலர் முஸ்லிம் மதத்தைத் தழுவினார்கள். ஆனால் அதற்கு முன்பிருந்த அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களும், சிந்தனை முறைகளும் மாறாமலிருந்தன. தமது கருத்தை வலியுறுத்த, டாக்டர் துவிவேதி, கீழ்க் கண்ட காரணங்களைக் கூறுகிறார். கபீர் தம்மை ஒரு நெசவாளியாகக் கூறிக்கொண்டாரே யன்றி, ஒரு பொழுதும் முஸ்லிமாகக் குறிப்பிடவில்லை. அவர் தம்மை, 'இந்தாவும் இல்லை, முஸ்லிமும் இல்லை,' என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிற பொழுதெல்லாம் நான்கு சாதிகளின் கட்டுக் கோப்புக்குக் கீழான ஒரு சாதியைச் சார்ந்தவராகக் குறிப்பிடுகிறார். ஜோகிகள், இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், ஆகியோர், வெவ்வேறுவர்கள் என்றும், ஒருவருக்கொருவர் வேறுபட்ட பிரிவினர் என்றும் கபீர், தமது பாடலொன்றில் கூறுகிறார்.

'ஜோகி கோரக் கோரக் கரை, ஹிந்து ராம் நாம் உச்சரை,

மஸல்மான் கஜே இக்குதாயீ கபீரா கோ ஸ்வாமி கட்கட்
ரஹ்யோ ஸமாயீ.'

‘ஜோகி கோரக் கோரக் என்பா, இந்து ராமன் பெயரை ஒதுவர் முஸ்லீம் ஒரே கடவுள் என்பர், கபீரின் கடவுள் உயிரனைத்தும் கலந்துள்ளார்.

கபீர் இறந்தபின், அவருடைய இந்துச் சீடர்களும், முஸ்லீம் சீடர்களும், இறுதிச் சடங்கு பற்றிச் சண்டையிட்டது-இந்துக்கள் அவரை எரிக்கவும், முஸ்லீம்கள் அவரைப் புதைக்கவும் விரும்பியது, (அவருடைய உடல் பூக்களாக மாறியதென்றும், அவற்றை இரு சமூகத்தினரும் பகிர்ந்து கொண்டனரென்றும் செவிவழிக் கதை கூறுகிறது)—அவருக்கு இராமானந்தர், ஷேக்தகீ என்ற இரு குருக்கள் இருந்தனர் என்பது ஆகிய பரம்பரைக் கூற்றுக்கள்: அவர் வைதிக நம்பிக்கை கொண்ட எந்த வகுப்பிலும் பிறக்கவில்லை என்பதற்கு ஆதரவளிக்கின்றன. மதக்கோட்பாடுகளைக் குரங்குப் பிடியாகப் பற்றுவவராகக் கபீர் இருந்ததால்தான், இந்து, முஸ்லீம் ஆகிய இரு சமயத்தினரின் மதக் கொள்கைகளிலும் கண்ட சூறைகளை எடுத்துக் கூறித் தமக்கே உரிய அசாதாரண முறையில் கடவுளின் பொது இறைமையைப் பற்றி அவரால் சிந்திக்க முடிந்தது.

கபீருடைய கல்வி பற்றியும், அவர் யாருடைய சீடர் எனப்பது பற்றியுங்கூடப் பல யூகங்கள் உள்ளன. அவர் எந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கும் செல்லவில்லை, மொழியிலோ, தத்துவ சாத்திரத்திலோ அல்லது குறிப்பிட்ட தொழிலாகிய நெசவுத் தொழிலிலேயோ கூடப் பயிற்சி பெறவில்லை, என்ற முறையில், அவர் படிக்கவில்லை என்பது ஒரு முக்கியமான ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிறது. டாக்டர் மோகன்சிங், கபீர், குரு என்னும் சொல்லைக் கடவுள் என்னும் பொருளில் பயன்படுத்துகிறாரென்றும், அவரை ஆன்மீக வழியில் ஈடுபடுத்திப் பயிற்றுவிக்க வேறு எந்த ஆசிரியரோ, வழிகாட்டியோ அவருக்கு இருந்ததில்லை என்றும் உறுதியாக எண்ணுகிறார். உண்மையில் அவர் ‘நிகுரா’ அல்லது குருவற்றவர் என்று அழைக்கப்பட்டார். அவருடைய தத்துவ சாத்திரக் கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் உள்ளறிவால் அறியப்பட்டனவாகவும், அவருடைய ஆன்மீகத் தத்துவங்கள் பெரும்பாலும் அவராலேயே அறிந்து கொள்ளப்பட்டனவாகவும் இருந்தன. ஆனால் குலாம் சர்வர் எழுதியுள்ள கஜீனத்-உல்-அசஃபியாவில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, ஷேக்தகீ, கபீரின் ஆசிரியரென்று, மால்காம், வெஸ்ட்காட், டாக்டர் R. S. திரிபாடி ஆகிய மூவரும் கருதுகின்றனர். கபீருடைய நூல்களில் சூஃபிகளின் தொடர்பு நேரிடையாகக் காணப்படாவிட்டாலும், அவர் சூஃபிகளின் கருத்துக்களால் மிகவும் கவரப்பட்டார் என்பது கௌவாக உள்ளது. இதே கருத்தை இராமானந்தருக்கும்

அவருக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றியும் கூறலாம். ஏனெனில் கபீர் நேரிடையாக அவரைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு, 'என் குரு பரானில் இருக்கிறார்.' என்று கூறுவிடினும் இராமானந்தருடைய உபதேசங்களுக்கும், கபீருடைய உபதேசங்களுக்கு மிடையில்தான் மிகுந்த ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. 'தபிஸ்தான் - ஏ - தவாரிக்' கின் ஆசிரியரான முஹ்சின்ஃபானீ, 'பக்தமால்' இன் ஆசிரியரான 'நாபாதாஸ்', அதனுடைய உரையாசிரியரான 'பிரியாதாஸ்' ஆகிய அனைவரும், இராமானந்தர், கபீருடைய குருவென உறுதியாகக் கருதுகின்றனர்.

கபீருடைய இவ்வாழ்க்கை, இன்பமாக இருந்ததெனத் தோன்றவில்லை. அவர் தளராஜக்கமுடைய ஞானியாக இருந்தும், உலக பந்தங்களைப் புறக்கணிக்கவில்லை; அவர் ஒரு குடும்பத்தில் வாழ்ந்து, அதைப்பேண உழைத்தார். செவிவழிக் கதைகள் பல, லோயீ என்பவனே அவருடைய மனைவியாகக் கூறுகின்றன. ஆனால் அவருடைய குடிப்பிறப்பைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவர்களுடைய திருமணம் எங்கு எவ்வாறு நடைபெற்றது என்பதும் முழுமந்திரமாகவுள்ளது. டாக்டர். ராம்குமார் வர்மா, தமது கருத்துப்படி, கபீருடைய நூல்களிலிருந்து அகச் சான்றின் ஆதாரத்தைக் கொண்டு, கபீருக்கு அழகற்ற, சாதாரணமான ஒரு மனைவியும், மிக அழகிய மனைவி ஒருத்தியும், ஆக இரு மனைவிகள் இருந்தார்களென்ற ஒரு கொள்கையை வெளியிட்டுள்ளார். இரண்டாவது மனைவி 'தனியா' அல்லது 'ராம்ஜனியா' என்று அழைக்கப்பட்டாள். ராம்ஜனியா என்னும் பெயர் மங்கலமாக நாட்டியப் பெண்களுக்கும் வழங்கப்படுவதால், டாக்டர். ராம்குமார் வர்மா, இந்த இரண்டாவது மனைவி ஒரு தாசியாக இருக்கலாமென்று யூகிக்கிறார். இந்தக் கொள்கை கபீர் சம்பிரதாயத்தார்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை என்பதையும் உண்மையில் அவர்களால் கண்டிக்கப் படுகிறதென்பதையும் கூறத் தேவையில்லை.

எவ்வாறாயினும், கபீருக்குக் கமால் என்ற பெயருடைய புதல்வனும், கமாவி என்ற பெயருடைய புதல்வியும் இருந்தார்களெனப் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. கபீரின் பற்றற்ற தன்மை, அவருடைய மகன் கமாலுக்கும், மனைவி லோயீக்கும் பிடிக்கவில்லை. இது கபீருடைய நூல்களின் மூலம் போதிய அளவு தெளிவாகவுள்ளது. அவற்றில் தம்முடைய மனைவியை வர்ணிக்கும் போது—பார்ப்பதற்குக் குருபி, கீழ்ச்சாதிக்காரி, மரியாதையற்றவள் போன்ற—(குருபி, குஜாதி, குலகானி)—பெரும்பாலும் கொடிய சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவளும், தான் பயறுகளைத் தின்று வாழவேண்டியிருந்த பொழுது, கபீர், பல சாதுக்களை விருந்தினராக உபசரித்ததாகக் குறை கூறுகிறார்.

கபீர் தெசுவானியாவும், தெசவு அவரது பரம்பரைத் தொழிலாகவும் இருப்பினும், அவருடைய மனம் இத்தொழிலில், எந்தொழில் என்று முறையிலேயோ, சம்பாதிக்கும் வழி என்று முறையிலேயோ ஈடுபடவில்லை. அவரது கவிதைகளில் அவருடைய தொழிலிலிருந்து தறி, தெசவுபாவு, உண்டு, போர்வை, ஓடம் இராட்டினம் போன்ற பல பொருள்களை அவர் உருவகங்களாகப் பயன் படுத்துகிறார். ஆயினும் அவர் தமது (தறி) நூலைவிடத் தத்துவ வேட்கையிலும், தமது வாடிக்கைக் காரர்களேவிட இறைவனைத் தேடும் தியானத்திலும் மிகுதியான ஈடுபாடு கொண்டார்.

தன்னு புன்னு ஸபு தஜ்யோ ஹை கபீர்

ஹிகா நாம் லிக்கி லியோ சரீர்,

நூற்பது தெய்வது அகைத்தையுமே, துணங்கிட வேகைவிட்டார்

கபீர்

ஏத்புடை இறைவனின் பெயர் தகையே, எழுதிக்கொண்டார்

உடல் முழுதும்

கபீர் பரவலாகப் பிரயாணஞ்செய்த வொரு சாது ஆவார், அவருடைய ஊதிப்பாடல் ஒன்றில், “நான் பலமுறை ஹஜ் யாத்திரை செய்து, காபாவுக்கும் சென்றிருக்கிறேன்”, என்று கூறுகிறார். ஆனால் அவர் உண்மையாக இந்தப் பிரயாணங்களை மேற்கொண்டாரா அல்லது தமது எதிரிகளின் வாயை அடக்க உண்மையைவிடச் சங்கேதங்களையும், உயர்வு குறிச்சியையும் மிகுதியாகவுடைய அவருடைய ரகசியமான கவிதைக் கூற்றுக்களில் ஒன்றாகத் தான் இதுவும் இருக்குமோவென ஐயமாகவுள்ளது. ஆனால் அவர் இந்தியாவில் மிகவும் பரவலாகப் பிரயாணம் செய்தாரென்பது பல குறிப்புக்களால் திருபிக்கப் பட்டுள்ளது. கபீர், குஜராத்நாட்டுச் செய்த பிரயாணத்தைப் பற்றி ஆச்சாரிய களிதிமோகன்சென் குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘குலசத்துத் தவாரீக்’ என்ற வரலாற்றுநூல், கபீர் ரத்னபுரிக்குச் (ரத்னபுர்) சென்றதாகக் கூறுகிறது. ஆதிசிரத்தத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள கபீரது பாட்டொன்றில், அவர் பீதாம்பர் பீர் என்று அழைத்து வந்த ஒரு முஸ்லீம் சாது வாழ்ந்து வந்த கோமதி ததியின்கரைக்குத் தாம் யாத்திரை செய்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஹஜ் ஹமாரீ கோமதி தீர்

ஹிான் பலை பீதாம்பர் பீர் (பீதாம்பர்பீர் = மஞ்சள் ஆடையணிந்து சாது)

எமது ஹஜ் என்னும் தீர்த்த இடம், இருப்பது கோமதிக்

கரையினிலே

எமது பீதாம்பரசாது, இருந்து வாழ்வது அங்கே தான்.

ஹிஸாலிலுள்ள ஹகத்தாதுபுரிக்குக் கபீர் சென்றதாக ஆயின்-ஏ-அக்பரி கூறுகிறது. ‘மராட்டிய மக்களின் வரலாறு’ ஒன்று,

அவர் தென் மகாராட்டிரத்திலுள்ள பத்தர்பூர் வரை யிரயாணக் கொடுத்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது. கபீர் சம்பிரதாய பக்தர்களிடையே மிகவும் பிரபலமாகவுள்ள கபீர்-மான்சூர் என்னும் தூல், கபீர், பாக்க்தாத், சாமர்கண்டு, பொக்காரரா, ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்றதாகக் கூறுகிறது. ஆனால் இதுவும் வரலாற்று உண்மையை விடக் கற்பனையின் விளைவே என்று தோன்றுகிறது. இந்த இடங்கள் வரலாற்றுப் புகழ் பெற்றும் பெயர் பெற்ற பாரதீக ரூபிகளுடன் தொடர்பு கொண்டு மிகுந்ததால், கபீர் இவ்விடங்களுக்குச் சென்றிருக்கக்கூடும் என்பது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

கபீர் தமது வாழ்நாளில் கௌரவிக்கப் பட்டிருப்பார் என்று கூறமுடியாது. உண்மையில் அவர் தாழ்த்த சாதியில் பிறந்தவர் என்ற காரணத்தால், புறக்கணிக்கப் பட்டதோடல்லாமல், அவர் தம்மைப் போதகராக எண்ணிக் கொண்டதற்காக தகையாடப் பட்டார். எதிரிகள் அவருடைய உரையாடலைத் தாக்கவும் செய்தனர். அவருடைய பாடல்களிலிருந்து, சிலர் அவருக்கு விலங்கிட்டு, அவருடைய சைகளை முதுகில் வைத்துக்கட்டி, அவரை அடித்ததாகவும் தெரிகிறது. அவரை வகுத்தியவர்களில் சிகத்தர் லோதியும் ஒருவராவார் என்று செவிவழிக் கதை கூறுகிறது. அனத்ததாசின் 'பரிச்சய' என்ற தூல் இதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. ஜீ. எச். வெஸ்ட்காட்டின், 'கபீரும் கபீரின் மார்க்கமும்' என்னும் தூல் இத்து; முஸ்லீம் ஆகிய இரு சமூகத்தினராலும் இரு வழிகளிலும் கபீர் துன்புறுத்தப்பட்டார் என்பதை அடியிற் கண்டவாறு வருணிக்கிறது:—

'கபீருடைய களங்கமற்ற வெளிப்படையான பேச்சும், சமுதாயத்தின் பழக்கவழக்கங்களை அவர் பொதுவாக அமைதித்தனும் அவருக்குப் பல பகைவர்களை ஓய்வொரு இடத்திலும் உண்டாக்கின. கபீரின் மார்க்கத்தை பின்பற்றுபவர்களின் பாரம்பரியக் கூற்றுப்படி, ஷெக்தீ என்பவர்தாம் இஸ்லாமியர்களின் உணர்ச்சிகளை எடுத்துரைத்தார் என்று தெரிகிறது. அந்தப் புகழ்பெற்ற முஸ்லீம் சாது பேரரசரான சிகத்தர் லோதியிடம் வந்து; கபீர்; தம்மிடம் தெய்வீகத் தன்மைகள் இருக்கின்றன வென்று சொல்லிக் கொள்வதாகக் குறிஞ்சாட்டினார். இத்தகைய நடத்தைக்கு மரணதண்டனை கொடுப்பதே ஏற்றதெனத் தூண்டினார். பேரரசர் கபீரைக் கைதுசெய்ய ஆணைவிடுத்தது; அவரை அரச மன்றத்துக்குக் கொண்குமாறு ஆட்களை அனுப்பினார். அவர்களால் மாலாவரையில் கபீரைத் தங்களுடன் வகுமாறு செய்ய முடியவில்லை. மாலையில் பேரரசர் முன்வந்த கபீர் மௌனமாக நின்றார். நீதிபதி கிளத்துடன், "ஏ, தாத்திகளே, நீ ஏன் பேரரசரை வணங்கவில்லை?" என்று இரைந்தார். அதற்குக் கபீர், "மற்றவர்களின் துன்பத்தை உணர்பவர்களை ஆத்திகர்களாவார்கள். அதை உணர முடியாதவர்

களே நாத்திகர்கள்." என்று விடையிறுத்தார். பேரரசர் அவரை நோக்கித் தாம் அவரைக் காலையிலேயே வரவேண்டுமென்று கட்டளை அனுப்பியும் அவர் மாலைவரை ஏன் வரவில்லை என்று கேட்டார். அதற்குக் கபீர் தாம் கண்ட ஒரு காட்சி தம்மைக் கவர்ந்துவிட்டது என்று பதிலளித்தார். தம்முடைய கட்டளையைப் புறக்கணித்தது நேர்மையானதே என்று கூறுமளவிற்கு அந்தக் காட்சி யாதெனப் பேரரசர் வினவினார். அதற்கு ஊசியின் காதை விட ஒடுங்கிய ஒரு தெருவின் வழியாக ஒட்டக வரிசை சென்று கொண்டிருந்ததைத் தாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததாகக் கபீர் கூறினார். அவர் ஒரு பொய்யர் என்று பேரரசர் கூறினார்.

"பேரரசே, விண்ணிற்கும், மண்ணிற்கு மிடையே எவ்வளவு தூரம் உள்ளதென்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். தினகரனுக்கும் திங்களுக்கும் இடையே உள்ள இடத்தில், எண்ணற்ற யானைகளும், ஒட்டகங்களும் இருக்க முடியுமல்லவா? அவை அனைத்தையும் ஊசியின் காதையும் விடச் சிறியதாகவுள்ள கண்ணின் கருமணியின் வழியாகப் பார்க்க முடிகிறது." என்று கபீர் பதிலளித்தார். பேரரசர் இதனால் மன மகிழ்ந்து கபீரை விடுத்தார்.

வைதீகப் பிராமணர்கள் கபீரைச் சமயத்தை மதியாதவர் என்றுகூறி, சீரழிந்த ஒரு பெண்ணுடன் அவர் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்ததாகக் கதைகள் கட்டி விட்டார்கள். இதனால் கபீரைக் கொல்ல வேண்டுமென்று பேரரசர் கட்டளையிட்டார். அதன்படி அவர் வில்ங்குகள் பூட்டப்பட்டுக் கற்கள் நிரம்பிய தோணி ஒன்றில் எடுத்துச் செல்லப்பட்டார். தோணியை அமிழ்த்தியதும், கபீர் இறவாமல் ஒரு சிறுத்தையின் தோல்மீதமர்ந்து ஆற்றின்போக்கில் செல்லும் ஒரு பையன் வடிவில் வெளிப்பட்டார். அவரை மறுபடியும் கைப்பற்றி, உயிரோடு எரிப்பதற்கு முயன்றனர். இந்த முயற்சியும் பலனளிக்கவில்லை. பிறகு அவர் குனியக்காரர் என்று குற்றஞ் சாட்டப்பட்டார். அவர் வெறியூட்டப்பட்ட யானையால் மிதித்துக் கொல்லப்பட வேண்டும் என்று மக்கள் கோரினார்கள். அந்த யானைக்கும் கபீருக்கும் இடையில் ஒரு சிங்கம் தோன்றியது. அதைக் கண்டதும் யானை ஓடிவிட்டது. கபீரைப் பற்றிய இத்தகைய எண்ணற்ற செவிவழிக் கதைகள் வழங்கி வருகின்றன. அவற்றுள் சில அவருடைய சீடர்களாலும், அவருடைய கொள்கைகளைப் பின் பற்றுபவர்களாலும் எழுதப்பட்டுள்ள விவரங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

கபீர் இறந்த ஆண்டைப்பற்றி நான்கு வேறுபட்ட கருத்துக்கள் உள்ளன. சிலர் அவர் 1447ல் இறந்தார் என்றும், சிலர் 1511ல் இறந்தார் என்றும், சிலர் 1517ல் இறந்தாரென்றும், கூறுகிறார்கள். கபீர் 120 ஆண்டுகள், நீண்டகாலம் வாழ்ந்தார் என அனந்ததாஸ் கூறுகிறார். தர்மதாஸ், கபீருடைய வாழ்நாளின்போதே,

அவருடைய நூல்களைத் தொகுக்கத் தொடங்கினார். இவற்றின் முதற் தொகுப்பு 1463ல் தொகுக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று நம்பப் படுகிறது. கபீர் 1517ல் இறந்திருப்பாரா என டாக்டர் சியாம சுந்தரதாஸ் கருதுகிறார். சர். W. W. ஹண்டர் தமது 'இந்தியப் பேரரசு' என்னும் நூலில், (1892) கபீரின் காலம் 1380 முதல் 1420 வரை எனக் கொடுத்திருக்கிறார். டாக்டர். ஹரப்பிரசாத் சாஸ்திரி அதை 1398 முதல் 1518 வரை எனக் கொண்டுள்ளார்.

பெரும்பாலும் செவிவழிக் கதை போன்றுள்ள கபீரின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய குறிப்புகள் இத்தகையனவே. கபீரின் கவிதையும், தத்துவமும், அவருக்குப் பின்னால் பல நூற்றாண்டுகள் வரை இந்தி இலக்கியத்தில் மட்டுமின்றிச் சாதாரண வடஇந்திய ரிடத்தும் ஆழ்ந்து பதிந்துள்ளதைக் கருதுமிடத்து, இக்குறிப்பு மிகவும் தெளிவற்றதாகவும், திருப்தியற்றதாகவும் உள்ளதென்பதில் ஐயமில்லை. கபீர் இந்திய இலக்கியத்தின் ஆரம்ப காலத்திய, உணர்ச்சி மிக்க பாடல்கள் எழுதிய மிகப் பெரும் கவிஞராகவும், உள்ளொளிமிக்க ஞானியாகவும் விளங்கினு ரென்பதில் ஐயமில்லை. அவர், 'பதினாந்தாவது நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இந்திய லூதரென்று அழைக்கப்பட்டார். அவரை இந்தியில் புனித இலக்கியத்தைப் படைத்தவராகத் தடையின்றிக் கருதலாம். அவரும் அவருடைய வழிவந்தோர்களும், இஸ்லாமின் கண்டிப்பான ஒரே கடவுட் கொள்கையையும், விக்கிரக வழிபாட்டின் மீதுள்ள வெறுப்பையும், இந்து சமயத்தில் வேருன்றியிருந்த மிகச்சிறந்த கோட்பாடுகளுடன் இணைக்க முயன்றனர். இராஜாராம் மோகன்ராயைப் போன்று, கபீர் இந்து சமயம், இஸ்லாமிய சமயம் ஆகிய இரண்டிலுமுள்ள சிறந்த அடிப்படைக் கொள்கைகளைக் கொண்டு, ஒரு இணைந்த சமயக் கோட்பாட்டை உருவாக்க முயன்றார். அவர் தம்முடைய போதனைகளுக்கு, உபநிடதங்களில் காணப்படும் ஒரே கடவுட் கொள்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டார். அவர் ஒரு சிறந்த பாடகரும் சடங்குகளை மேற்கொள்ளாத சிறந்த பக்தரும் ஆவார். அவர் அத்வைதத்தை ஆதரிப்பவர்.' (1907ல் வெளியான பிஷப் வெஸ்ட்காட்டின் முதற் பதிப்புக்கான பதிப்பாசிரியர் குறிப்பு.)

கபீரின் பல உருவப்படங்கள் உள்ளன. ஆனால் எதுவும் அவருடைய காலத்திலெழுதப்பட்டதாகத் தோன்றவில்லை. பழங் காலத்தையோ அல்லது இடைக்காலத்தையோ சேர்ந்த பெருங் கவிஞர்கள், இலக்கிய மேதைகள், ஆகியோரைப் பற்றிய அதிகார பூர்வமான ஓவியச் சான்றோ, சிற்பச் சான்றோ, மிகவும் அரிதாகவே இந்தியாவில் கிடைக்கின்றது. இது வியப்பிற்குரியதே. காளிதாசர், ஞானதேவர், திருவள்ளுவர், நாமதேவர், சைதன்யர், ஐயதேவர் ஆகியோருடைய, அவர்கள் காலத்திய உருவப்படம் கிடைப்ப தில்லை. அகையால், பிரிட்டிஷ் தொல்பொருள் காட்சிசாலையில்

பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ள உருவப்படங்களுள் மிகவும் பழமை யானதைக் கொண்டு மனநிறைவடைய வேண்டியிருக்கிறது. கல்கத்தா காட்சிகளையிலுள்ள ஒரு படம் அதன் பிரதியாகத் தோன்றுகிறது. பிரிட்டிஷ்தொல் பொருள் காட்சியிலுள்ள உருவப் படம் பின்னால் 17-ஆவது நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட முகலாயர் களின் ஓவியத்தின் சிறிய பிரதியாகக் கருதப்படுகிறது. இப்படத்தில் இந்தப் பக்திக் கவிஞர், திறந்த உடம்புடனும், பல பக்தர்கள் இன்றும் கழுத்தில் அணிந்து கொள்ளும் செபமாலைபுடனும், தமது தறியில் அமர்ந்திருப்பதாகச் சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளார். அவருடைய இருமருங்கிலும் இரு பக்தர்கள் இருக்கின்றனர். அவர்களுள் ஒருவர் கழுத்தில் மாலை அணிந்திருக்கிறார். இஸ்லாமியர் போன்று தோற்ற மளிக்கும் மற்றொருவரின் கைகளில் இசைக்கருவி இருக்கிறது. இந்தப் படத்தில் கபீருக்குத் தாடியல்லலை, குரு அர்ஜுன தேவ குருத்துவாராவில், தாடியுடன் கூடிய கபீர், தறியில் அமர்ந் திருப்பது போன்ற மற்றொரு படம் உள்ளது. பறூரஸில் கபீர் செளராஸில் உள்ள படங்களிலும், 'இராமானந்தர் முதல் இராம தீர்த்தகர்வரை' என்னும் நூலிலும், 'கபீர் வசன வளியிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ள படங்களிலும், அவர் ஒரு குலிபி சாதுவாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளார். அவருடைய கையில் செபமாலைபுடும், தலையில் பக்கிரிகள் அணிவது போன்ற குவிந்த குல்லாவும் உள்ளன. அவருடைய காதுகள் துளையிடப் பட்டுள்ளன. நாதபந்தி யோகிகள் போன்று அவர், காதுகளில் குண்டலங்கள் அணிந்துள்ளார். பூரூவி லுள்ள சித்திரச் சாலையினால் வெளியிடப்பட்ட படம் பிற காலத்தில் எழுதப்பட்டது. அது கபீரை இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சாதுவாக சித்தரிக்கிறது உண்மையில் இத்தகைய பல படங் களிலிருந்தும், ஓவியங்களிலிருந்தும், கபீர், பார்ப்பதற்கு, எம்மாதிரி யாக இருந்தார், அவருடைய, உடை, வடிவம், ஆகியவை எவ்வாறு இருந்தனவென்பதை உய்த்துணர்வது மிகவும் அரிதே. அருவக் கடவுளைத் தீவிரமாக ஆதரிக்குமிவர், தமக்கே தெளிவான அடையா ளங்களின்றி — உருவமில்லாப் பெயரை மட்டுமே தாங்கி — இருந் திருப்பது பொருத்தமாக இருக்கலாம்.

சுண்டு, கபீருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிய ஆதாரமாக வுள்ள பல்வேறு சான்றுகளைப் பற்றிக் கூறுவது நல்லது. கபீரைப் பற்றிய முதற்குறிப்பு, நூபாதாஸ் என்பவருடைய நூலாகிய 'பக்தமால்' இல் கிடைக்கிறது. இது 1500-ல் இயற்றப்பட்ட தாகவும், பல சாதுக்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும், அவர்களைப் பற்றிய அற்புத நிகழ்ச்சிகளையும் கொண்டுள்ளதாகவும் கருதப்படு கிறது. இப்புத்தகத்தில் கபீரைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள இரு பாக்களிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ளக் கூடியவை யெல்லாம், அவர் இராமானந்தரின் பக்தர் என்பதேயாகும், பிரியாதாஸ்

எழுதியுள்ள இந்நூலின் உரையில் இவ்வண்மை வலியுறுத்தப்பட்டுக்
 கபீர் ஒரு பாசீப்பன் விதவைக்குப் பிறந்தாரென்றும் நீருவினாலும்
 நீர்மாலினாலும் வளர்க்கப் பட்டாரென்றும் கூறப்படுகிறது. இத்
 நூல், கபீர் சிகத்தர்லோதியின் சமகாலத்தவர் என்றும் கூறுகிறது.
 ரைதாஸி, கபீர்தாஸ், தர்மதாஸ், பீப்பா, துக்காராம் ஆகி
 யோருடைய நூல்களிலும் கபீர்தாஸ் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளார்.
 சிக்கியர்களின் புனிதப் புத்தகமாகிய ஒரு கிரந்தக் காஷிபில்,
 கபீரைப் பற்றிய பல கலேகங்களும் நாகங்களும் உள்ளன.
 அவருடைய பெயர் குருதானக்கின் பாய்டில் வருகிறது. சுமார்
 1600-ல் எழுதப்பட்ட அனந்ததாலின் 'பரிச்சய்' கபீர் காகியைச்
 சேர்த்த தெசுவானி என்றும் அவர் இராபானத்தரின் சீடரென்றும்,
 அவர் 'பாசெல்' அரசனான வீர்சிக்கின் காலத்தவர் என்றும்,
 சிகத்தர்லோதியின் கொடுமைகளுக்குள்ளானவர் என்றும் 1911
 ஆண்டுகள் வாழ்ந்த ஒரு சாது என்றும் கூறப்படுகின்ற செய்தி
 களுக்கு ஆதரவு அளிக்கிறது.

கபீருடைய பெயரையும் அவருடைய வாழ்க்கையைப் பற்றிய
 சில செலிவழிக் கதைகளையும் குறிப்பிடும் சில பாரசீக, உருதுப்
 புத்தகங்களும் உள்ளன. மெவல்லி குலாம் சர்வசின், கஜினத்-உல்-
 அகாபியாவைப் பற்றி முன்னமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
 முஹ்சின்-ஃபானியின், தரின்-தான்-ஏ-மஹாஜிப், மெவல்லி
 தாசுருத்தினுடைய ததுகிரஸிப்பக்ரா ஆகிய இரண்டும் கபீர்,
 இராபானத்தரின் சீடர் என்று குறிப்பிடுகின்றன. ஆபீன்-ஏ-அக்பசி,
 கபீருடைய கல்லறையைப் பற்றிய கருத்து வேறுபாட்டைக் குறியப்
 பிட்டு-சிலர் அது ஐந்து மாவட்டத்தில் ரதன் பூசியில் இருப்பதாக
 வாய் வேறு சிலர் அது பூசியில் உள்ளதாகவும் கூறுகின்றனர்--
 பின்னால் குறிப்பிடப்பட்ட பூசியில் கல்லறை இருப்பதாகத் தன்
 கருத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

இவஸ்ட்காட், 'கபீரும் கபீரின் மார்க்கமும்' என்றும் தமது
 நூலில், இவல்வேறு தேதிகளில், பல்வேறு வகையான சாதுக்களைப்
 பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற பல வாதவந்து நூல்களைவிடுத்து, கபீர்
 என்றும் பெயரைப் பற்றிய பதினொரு குறிப்புக்களைக் கொடுக்க
 கின்றார். அவை வருமாறு: - 1654-ல் குஜராதில் திறத்துப்பான,
 தாகுரைச் சேர்த்த கபீர் சிஸ்தி; (முசும்மதியர்களால் பீர் கபீர் ('பீர்'
 என்றால் மதஞ் என்று பொருள்) என்றும், இந்துக்களால் பத்த
 கபீர் என்றும் அழைக்கப்பட்டு, 1594-ல் இறந்துபோன வேக் கபீர்
 ஜூலாஹா (வேக் கபீர் ஜூலாஹா என்றும்) குறிப்பிடுகிய
 பெரியவரான தெசுவானி கபீர் என்று பொருள் பட்டும்; 1829-ல்
 இறந்துபோன, இயக்காரரலிக்குச் சென்று வந்த குலாது
 ஐனியா கபீர்; 1490-ல் பலாக்கில் பரணமடைந்த ஷாஹ்-கபீர்-
 உத்தின் ஹாசன்; படுதூரளவில் வாழ்ந்து, மக்களை மயக்க வைத்த

ஷேக் கபீர்; 1539-ல் மரணமடைந்த ஷேக் அப்துல் கபீர் அல்லது பாலாபீர்; முஸ்தாஃசீச் சேர்ந்த ஷேக் கபீர்; இவர் பலாகுக்குச் சென்றுவிட்டு, இந்தியாவிற்குத் திரும்பிவந்து, அக் பருடன் பிரயாணஞ் செய்தவர். இவர் 1585-ல் ஃபதேஹ்புரியில் இறந்தார்; 1379-ல் காஷ்மீருக்கு விஜயஞ் செய்து, ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின் அங்கேயே மரணமடைந்த அமீர்கபீர் மீர்சையத் அவி ஹம்தனி; ஜலால் உத்தீனின் தந்தையாகிய சையத் அகமத் கபீர்; சையத் ஜலால் உத்தீனுடைய பேரரும் 1421-ல் இறந்து போனவருமான கபீர்-உல்-தீன் இஸ்மேல்; திவான்ஷாஹ் கபீர். ஹுமாயூனின் ஆட்சிக் காலத்தில் இவருடைய நினைவிற்சாக, ஜெளன் புரியில் ஒரு மசூதி கட்டப்பட்டது.

முதல் ஐந்தும், கஜீனத்-உல்-அசஃபியாவிலும், ஆரூவது, ஸைர்-உல்-அக்தாப் பிலும், ஏழாவது, 'முன்ககல்-உல்-தவாரீக் கிலும், எட்டாவது 'அக்பர்-உல்-அக்யாரி' லும், மற்றவை ஃபெரிஷ்டா 'விலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

கபீருடைய தோற்றத்தையும் காலத்தையும் பற்றி மட்டுமே, வரலாற்றாசிரியர்களிடையேயும், இலக்கிய விமர்சகர்களிடையேயும் இம்மாதிரியான கருத்து வேறுபாடு இருக்கிறது என்பதில்லை. அவருடைய நூல்களைப் பற்றியும், மதநம்பிக்கைகள் பற்றியும் பல திறப்பட்ட முரண்பட்ட கருத்துக்கள் நிலவி வருகின்றன. ஆயினும் அடியிற்கண்ட அவருடைய மதக்கோட்பாடுகள், பிறகோட்பாடுகளை விடப் பொதுவாக, மிகுதியும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்று துணிந்து ஊகிக்கலாம்.

கபீர், உபநிஷத்துக்களிலுள்ள அத்வைத சித்தாந்தத்தாலும், இஸ்லாமிய ஒரே கடவுட் கொள்கையாலும் பெரிதும் கவரப்பட்டார். ஆனால் இவற்றில் இல்லாச் சில தன்மைகளைக் கபீர் தமது கொள்கைகளில் சேர்த்துக் கொண்டார். கபீரின் கடவுள்—

‘ ஜாகே முங்ஹ் மாதா நஹீன் நஹீன் ருப்ருப் ,

புஹுப வாஸ் தேன் பாதாலா, ஐஸா ததவ அநூப் ’
முகமோ தலையோ இல்லாதான், முற்றும் உருவமும் வடிவு மிலான் ;
மிகநறு மலரின் மணத்தினுமே, மெல்லியன் இறைவன்

தன்மையிதே.

இதே சமயத்தில், கபீர், வைஷ்ணவ பரம்பரைப் புகழியினலும் மிகவும் கவரப்பட்டார். அவருடைய பல கவிதைகள், கடவுளுக்கும் மனிதனுக்குமுள்ள தொடர்பை, சூஃபிகள் சித்தாந்தத்தை யொட்டி விளக்கிக் காட்டுகின்றன. வேறுபல கவிதைகளில் அவர் தாந்திரிகர்கள், சித்தர்கள் அல்லது நாதசம்பிரதாயத்தவர்கள் ஆகியோருடைய குறியீட்டுச் சொற்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். வேறுசிலவற்றில் அவர் ஒரு 'சஹஜியா' வாகக் காட்சியளிக்கிறார். அவர் அவற்றில், நாட்டுப்புறத்தான் போலப் பல கொள்கைகளை

யும், கோட்பாடுகளையும் பெற்று, அவை யாவற்றையும் தமதாக்கிக் கொண்டவராகக் காணப்படுகிறார். இவ்வாறு கபீரின் சில பாடல்களில், எவ்விதப் படாடோபமுமற்ற எளிய நாட்டுப்புறத்தானின் பக்தியைக் காணமுடிகிறது. எனவே, அவருடைய பாடல்கள் நாடோடிப் பாடல்களாகப் பாடப்படுகின்றன.

(கைலே தின் கடிக்கை)

எப்படி நானே நான்கழிப் பேன்.

இயம்பிடு வாய் வழியை.

இப்பக்கம் கங்கை, அப்பக்கம் யமுனை,

இடையே எனக்கோர் குடிசையமை.

என்றன் மேலாடை தன்னைநான்

காகிதம் போலக் கிழித்திடுவேன்

என்றன் இதயத் துன்முகத்தை

என்றும் எழுதி அருள்வாயே.

கபீர் கூறுகிறார், கவனிப்பீர் சாதுக்காள்,

கைப்பற்றி யேயென்னை,

காட்டிடுவீர் வழியை.

இராமானந்தருடைய சகுணக் கடவுளை, 'சொற்கள் தடுமாறி, மனது அடைய முடியாத இடம்' என்று கீதை கூறியுள்ளது போல, வருணனைக்கு அப்பாற்பட்ட உருவமற்ற நிர்குணக் கடவுளாகக் கபீர் மாற்றிவிட்டார்.

கபீரின் மற்றொரு பாடல் கடவுளைச் சொல்லாக வருணிக்கிறது:

(சப்த கோ கோஜிலே.....)

சொல்லைக் காண்க, சொல்லை அறி

சொல்லன்றி நீ பிறிதில்லை

சொல்ஆ காயம் சொல்நரகம்

சொல்உள் ளறையிலும் அண்டத்தும்

சொல்விருப்பது பேச்சினிலே, சொல்விருப்பது

கேட்பதிலே

சொற்கள் நினைந்து உருவம் ஆக்கும்.

சொல்வேதம் சொல்லே ஒலி

சொற்கள் எண்ணறு வழிகளிலே

சொல்லறு வேதம் பாடிடுமே

சொல்லே மந்திரம் சொல்லே ஆயுதம்

சொற்களையே குரு சீடனுக்குரைப்பார்

சொல்லே சாரம், சொல்லே அசாரம்

சொல்லே வடிவம், சொல்லே அருவம்

சொல்லே ஆணம், சொல்லே பெண்ணும்,

சொல்லே மும்மூர்த்தி

சொல்லே தோன்றும் ஒங்காரம்

சொல்லே தோன்றூ ஓங்காரம்
 சொல்லே படைப்பின் ஆரம்பம்,
 சொல்லே ஆய் எனச் சொல்வார் கபீர்,
 சோதரா சொல்லே படைப்பவரே.

கபீரின் தத்துவக்கருத்துக்கள், அவரை ஒரு குறிப்பிட்ட மதக் கோட்பாட்டைச் சேர்த்தவரென வகைப்படுத்த முடியாதனவாகவுள்ளன. ஆனால் குறுகிய மனப்பான்மையையும், மதவெறியையும் அவர் இரு சமயத்தாரிடமும் தாக்குவதானது; அவரை அச்சமற்ற சமூக சீர்திருத்த வாதிகளின் இனத்தைச் சேர்ந்தவராக ஆக்குகிறது. அவர் கூறுவர்:—

லோகா ஐலே பாவரே, பாவமன் புஜன் ஜாய்,
 கர்சி சக்கியா காலேறதபுஜை, ஜேஜீகா பிஸாகாய்,
 மக்கள் இத்தனை மதியற்றீரூர், மாண்பில் கல்கை வுழிபடுவார்
 தக்கநல் லுண்ணை அறைத்துவும், தம்மிற்றிருகையுத்

தொழுவதெவரே ?
 கபீரின் கருத்தினாரிடே, கடுமையான சூதறி மனப்பான்மை காணப்படுகிறது. அதில் உலகம் சண்ணீர் திகழ்ந்த ஒரு பள்ளத் தாக்கு என்று எண்ணச் சாயலும் தோன்றுகிறது. எல்லாம் இறுதியில், தம்மை மரணத்துக்குக் கொண்டு செல்கிறது என்பதே அவருடைய இடைவிடாத பல்லவியாகும். எனவே, சில திறஞய்வானர்கள், புத்தமதத்துக்கும், கபீர் கம்பிரதாயத்துக்கும் இடையில் ஒற்றுமை இயல்புகளைக் கண்டுள்ளதில் வியப்பில்லை. சூன்யம் (பாழ்) போன்ற பெளத்தர்களின் மரபுச் சொற்களைக் கபீர் பலமுறை கூறுகிறார். அவருடைய சில வரிகள் அதேகமாக, 'நாகாரஜுனனின்' சூன்ய காரிகா வின் மொழிபெயர்ப்புப் போன்றே உள்ளன. எடுத்துக் காட்டாகக் கபீர் கூறுகிறார்:—

பாரி கஹுன் தோ பஹுடருன்
 லுல்கா கஹுன் தோ ஜுமிட்
 மைன் கா ஜா நூன் ராமகன்
 நைநன் கபஹுன் ந ஜிட்

* * * *
 கனமென் றுரைக்க அஞ்சிடுவேன்
 கனமிலான் என்றிடில் பிராய்யாகும்
 எனவென் றறிவேன் சுசீசுநான்
 என்னிகு கண்கள் காணலில்லை.

பேசப்படுவதற்கும், பேசப்படாததற்கும் இடையிலும், பேசுக்கும், மௌனத்திற்கும் இடையிலும் இடைப்பட்ட நிலையொன்றைக் கபீர் இடையருது குறிப்பிடுகிறார். உயர்ந்த சாதியர்களின் போலித் தவங்களைப் பற்றிக் கபீர் விமர்சிக்கும் போது, பெளத்தர்களின் ஊக்கத்தையும், வஜ்ரயானியர்களின் கடுமையையும் அவர் மேற

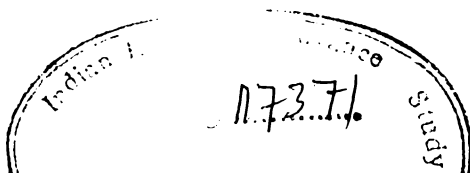
கொள்கிறார்.

அவருடைய துதிப்பாடல்கள் சிலவற்றுள், நாரஞ்சன் சம்பிரதாயத்தினரின் கருத்துக்களும் காணக் கிடைக்கின்றன. அவர் கோரக்நாதருடையவும், பிற நாத சம்பிரதாயத்தவருடையவும் மறைஞானத் தொடர்களையும், மரபு வழக்குக்களையும் போன்ற வற்றைப் பயன்படுத்தினார். உடம்பினுள்ளேயிருக்கும் எட்டுத் தாமரைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவது, மூச்சை அடக்குவது, தவம் செய்வதின் முழு முறைகள் ஆகியவை யோகதத்துவத்துடன் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன.

கபீர் ஒரு சூஃபியா என்னும் விவாதத்திற்குரிய பிரச்சனை பற்றிப் பின்னால், 'கபீரின் தத்துவம்' என்னும் அத்தியாயத்தில் ஆராயலாம்.

கபீரின் நூல்களைப் பற்றி ஆராய்வதில், அவற்றுள் எவை உண்மையாக அவருடையவை என உறுதியாக உணர்வதில் கஷ்டங்களை மேற் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஊக்கமிக்க சீடர்களால் அவருடைய பெயரால் மிகப்பல போலிச் செய்திகள் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. உறுதிப்படுத்திக் கூறும் முடிவான பதிப்பு இன்மையால், போலியினின்று, உண்மையைத் தேர்ந்தெடுப்பது எளிதாக இல்லை. இந்த எச்சரிக்கையை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு, புத்தக முடிவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள நூல்களின் பட்டியலைப் படிக்க வேண்டும். இந்தி, உருது, பஞ்சாபி (குருமுகி எழுத்து) சில ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு ஆகியவற்றில் உள்ள நூல்கள், செவ்வழிச் செய்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன. அச்செய்திகளுக்கு எவ்வித மூலக்கையெழுத்துப் பிரதிகளும் ஆதாரமாக இல்லை. சில சமயம் ஒரே பாட்டின் வெவ்வேறு மொழிபெயர்ப்புக்களும் காணக்கிடைக்கின்றன. அச்சகங்களும் இக்குழப்பத்தை மிகுதியாக்கியுள்ளன. அச்சுப் பிழைகளும், சமயப் பற்றினால் பயபக்தியுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல்கள் அனைத்தையும் படிப்பது, உண்மையாகவே ஒரு காட்டின் வழியே நடந்து செல்வது போன்றுள்ளது. இந்த ஆய்வுக்கு, சியாம் சுந்தர்தாஸ், ஹரிஓளது, ராம்சுமார் வர்மா, ஹஜா ரி பிரசாத்துவிவேதி ஆகியோர் பதிப்பித்துள்ள கபீருடைய நூல்களின் இந்திப் பதிப்புக்களை மிகவும் தரமானவையாகக் கருதிப் பயன்படுத்தியுள்ளோம்.

பின்வரும் அத்தியாயங்களில், கபீரின் கவிதையையும், இந்தி மொழி, இந்தி இலக்கியம், ஆகியவற்றின் வளர்ச்சியில் கபீருக்கான இடத்தையும் மதிப்பிட முயற்சி செய்யப்பட்டுள்ளது. தத்துவமறைஞானத்தில் அவருடைய பங்கை மதிப்பிட, இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் முயற்சி செய்யப்பட்டுள்ளது. அவருடைய நூல்களில், எங்கே கவிதை முடிகிறது, எங்கே ஆன்மீக மறைஞானம் தொடங்குகிறது என்பதைத் தீர்மானிப்பது கடினமாகும். உண்மையில்

இரண்டும், தொழில் வல்ல நெசவாளியின் கைவண்ணம் போல, ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்து நெய்யப்பட்டுள்ளன. கபீர் எதையும், எழுத்து வடிவில் எழுதி வைக்கவில்லை. அவர் பாடமட்டுஞ் செய்து, தமது உள்ளுணர்வுக் காட்சிகளைச் சொற்கள் மூலம் வெளியிட்டார். அவை அவருக்குப் பின்வந்த தலை முறையினருக்கு வீடுதோறும் பயிலப்படும் அறிவுரை வாக்கியங்களாக ஆயின. கவிதை எங்காயினும் மந்திரத்தின் உயர்வை அடைய முடியுமென்றால், அது இங்கேதான் அடைந்துள்ளது... அவர் தமது ஆன்மாவைக் கருத்துச் செறிவுடைய, சுருக்கமான அறிவுடை வாக்கியங்களாலான தோஹாக்களில் வடித்தார். ஒவ்வொரு தோஹாவும் அவருடைய வாழ்க்கை அநுபவத்தின் மிகவும் சிறந்த சாரமாகவுள்ளது.

தத்துவக் கொள்கை

ருக்வேத காலத்து அறிஞர் கூறினார் :— ‘ உண்மை ஒன்று. அறிஞர்கள் அதனைப் பல்வேறு விதமாக அழைக்கிறார்கள். ’ ஸ்வேதஸ்வேதார உபநிஷத்தில், ‘ எள்ளினுள் உள்ள எண்ணையைப் போன்றும், பாலாடையிலுள்ள வெண்ணையைப் போன்றும், ஆற்றுப் படுக்கையிலுள்ள நீர் போன்றும், மரத்திவிருக்கும் தீ போன்றும், ஆன்மாவினுள் இறைவன் உறைகின்றான். உண்மையாலும், நியானத்தாலும் அவனை அறிந்துகொள். ’ என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஜலால்-உத்-தீன்ரூமி (காலம் 1273) தமது மஸன்வியில் ஒரே உண்மை ஒளியைப் பற்றிப் பின்வருமாறு பாடுகிறார் :—

விளக்குகள் பலவிதம், வெளிச்சம் ஒன்றே
அப்பாவிருந்து வரும் அதுவே.
விளக்கைப் பார்த்தே இருந்திட்டால்,
விண்ணை தொலைந்து போயிடுவாய்.
எண்களின் தோற்றமும் பன்மை அறிவும்
ஏற்படுகின்றன அங்கிருந்தே.
ஒளியின்மீது பார்வையை வை.
உயரிய விடுதலை அடைந்திடுவாய்
எல்லையுடைய உடவினது
இயற்கையாம் இருமைகளினின்றும்,

அல்லல் இன்றி அடைந்தீடுவாய்
 அரிதாய்க் கூறும் விடுதலையே
 வாழ்வின் சாரம் நீயேதான்
 வருமுஸ்லீம் சொரஸ்தர் யூதரிடை,
 காழ்ப்போ ஆவரவர் மனதிலே
 கருதும் நிலையைப் பொருத்ததுவே

(நிக்கல்சனின் ஆங்கில ஆக்கத்தினின்று ஆக்கியது)

கபீரின் மறைஞானம், வேதாந்திகளுடையவோ அல்லது
 குஹிகளுடையவோ மறைஞானத்தைப் போன்றதும் அஃத
 அளவுள்ளதுமானதே. அவர், அபூரணன் (ஆன்மா), பூரணன்
 (பரமாத்மா) ஆகிய இரண்டிற்குமிடையே எவ்வித வேறு
 பாட்டையும் கருதவில்லை. இரவீந்திரநாத தாகூரின், 'கபீரின் நூறு
 பாடல்கள்' என்ற நூலிலிருந்து, கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள இரு
 மேற்கோள்களிலிருந்து இது நன்கு புலனாகிறது :—

அந்த ரகசியச் சொல்லினையே, அறிவிப்பதென்று எப்படியோ ?
 இந்தப் படியாய் இறைவனில்லை, அந்தப் படியாய் இருக்கின்றான்
 என்பதை நான் எவ்வாறு சொல்வேன் ?

என்னுள் உள்ளான் என்பேனேல், இவ்வுலகம் மிக வெள்கிடுமே
 எனக்கு வெளியே உள்ளென்றால், இஃதும் பொய்யே

யாகுமன்றே !

உலகில் உள்ளாயும், புறத்தையுமே, ஒன்றாய்ப் பிரிவிலா

தாக்குகிறான்

சேதனம் அசேதனம் இருபொருளும், செம்மல் தங்கும்

ஓய்விடமே.

அவன் வெளிப்பட்டும் இருப்பதில்லை, அவன் வெளிப்படாமல்
 மறைந்துமில்லை.

தன்னையவன் உணர்த்தியுமில்லை, தன்னையவன்

உணர்த்தாதுமில்லை

அவன் என்னென்றுரைக்க, எச் சொல்லுமில்லை.

மேலும்,

அவனே தன்னைக் காட்டுங்கால், ஆண்டவன் என்றும்

காண்கிலதாம்

நாவல அறியா வெளிப்பாட்டை, நோக்குமாறு காட்டுகிறான்

செடியில் விதைகள் உள்ளனபோல்

செறிந்த மரத்தில் நிரல் போலும்

முடிவில் பாடி காயத்திலும், முடிவில் வடிவம் பாடிவிலும்

உளவே போன்றே அளவின்றி. உறையும் பொருளுக் கப்பாலே,

அளவில் பொருளும் வந்திடுமே, அளவிலா ததனில்

இருந்தேதான்;

அளவுடைப் பொருளும் விரிந்திடுமே

உயிர்கள் பிரமணில் உள்ளனவே, உயர்ந்த பிரமணும் உயிரிலுள்ளன.

அவர்கள் என்றும் வெவ்வேறே, ஆயினும் என்றும் இணைந்துள்ளரே.

அவனே வரம்பும் உடையவனும், அவனே வரம்பும் அற்றவனும்.
• அவனே இவ்விரு தன்மைக்கும், அப்பால் நிற்கும் தூயவனும்
அவனே பிரமன் உயிர் என்னும், அனைத்திலும் பரவிய
மனமாவான்.

ஆள்மா வுள்ளே தென்படுமே, அனைத்தும் வல்ல பரமாத்மா....

பின் வரும் மூன்று கோணங்களில் கபீரை அணுகுவோமாயின் அவருடைய மறைஞான தத்துவத்தை அறிந்து கொள்வது எளிதாகும் :—(1) இறைவன் அல்லது பிரம்மத்தைப் பற்றிய அவரது கருத்து. (2) ஆத்மாவைப் பற்றிய கருத்து. (3) மாயை அல்லது உலகம் ஒரு மாயம் என்பது பற்றிய அவரது கருத்து.

பிரம்மத்தைக் கபீர் முதல் தத்துவம் அல்லது சாரம் என்று குறிப்பிடுகிறார். அது காலம், இடம், குணங்கள், ஆகியவற்றைக் கடந்து நிற்பதாகும். எந்த மாறுதலாலும் அது பாதிக்கப்படுவ தில்லை; அது சுதந்திரமாகவும் இறுதியாகவு முள்ளது. அது பூரண மானது, கா ர ண காரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது—‘ அது இடத்திலுமில்லை, வலத்திலுமில்லை, முன்புறமும் இல்லை, கீழுமில்லை மேலுமில்லை; அது வடிவமற்றது.’ (கபீர் கிரந்தாவளி—பக்கம் 242) அதைச் சுட்டிக் காட்டத்தான் முடியும். காந்தியடிகள் கூறியது போன்று, அது ‘யூக்லிடீன் புள்ளி’ போன்று விளக்கமுடியாத உண்மையாகும்.

கபீரின் இறைமை, நிர்குணம், அல்லது எவ்விதத் தன்மையும் அற்றது. பொதுவாக, சத் (இருத்தல்) ரஜஸ் (ஆகுதல்) தமஸ் (இல்லாதிருத்தல்) ஆகிய முக்குணங்கள் உள்ளன. ஆனால் பிரம்மம் இதில் எக்குணத்தையும் உடையதில்லை. அது என்றும் பிறப்பதில்லை, வளருவதில்லை, இறப்பதில்லை. அது இருக்க மட்டுஞ் செய் கிறது. (தத்சத்)

‘நீர்முன் பயந்தவப் பனிக்கட்டி, நீராயாகி இணைந்ததுவே
சீர்மிகு ஆன்மா முன்போலச் சேர்ந்தபின் இறையிடம்
பேச்சுண்டோ’

(கபீர் கிரந்தாவளி—பக். 13)

அதற்கு வடிவமில்லையாதலால், நிறமுமில்லை; அது புலனறி விற்கு அப்பாற்பட்டது. எல்லா இனங்களும் அதனின்றி தொடங்கு கின்றன. எனவே அதை இவ்வினம் என்று பிரிக்க முடியாது. ‘கடவுள் இவ்வுலகிலுள்ளான், கடவுளில் இவ்வுலகம் உள்ளது. அவன் எப்பொருளிலும் பரவியுள்ளான்’

(காலிக் கலக், கலக் மேன்காலிக், ஸப் கட்ரஹ்யாஸமாயி—கபீர் கிரந்தாவளி—பக். 104)

ஆனால் கபீர் இறைமையைத் தர்க்க ரீதியில் வர்ணிக்கவோ அல்லது இலக்கணம் கூறவோ முடியாமலிருக்கும் நிலையோடு மட்டும் நின்று விடும் தத்துவஞானி அல்லர். அவர் ஒரு கவிஞர். ஆதலால் சில சமயம் தமது இறைவனை உருவகப் படுத்துகிறார் ; சில சமயம் இறைவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும், தலைவன் - தலைவிக்கும், தலைவி-தலைவனுக்கும், இடையேயுள்ள தொடர்பைக் காட்ட உவமைகளைக் கையாள்கிறார். கபீரின் இறைவன் இஸ்லாமியரின் ஒரே கடவுட் கொள்கைக்கும், இந்துக்களின் பல கடவுட் கொள்கைக்கும் அப்பாற்பட்டவன். அவன் அல்லாவாகவும், இராமனாகவும், அவர்களுக்கும் மேலாகவும், உள்ளான். கபீர் பின்வருமாறு கேட்கிறார் :—

துருக்கர் தமக்கு மசூதியிலும், தூய கோவிலில் இந்துக்கும் இருகடவுளராம் குதா, ராமன், இருக்கின்றார்கள் எப்பொழுதும் பள்ளி வாசலும் கோவிலுமே, பாங்குருவில்லா இடமதிலே, எள்ளல் இன்றி மிகமேலாய், இருந்து ஆள்பவன் எவன்தானே ?
(ஞான சாகர்—பக் 63)

இந்த இறைவனே பேரின்பம். இப்பேரின்பத்துக் கெதிரில் எல்லா உலக இன்பங்களும், பொருட்டில்லை, இறை நுகர்ச்சியால் ஏற்படும் போதையைக் கபீர், என்றும் வற்றாத, என்றும் குறையாத தொன்றாக வர்ணிக்கிறார். இந்தத் திவ்யரஸம், அபூர்வமானதும், அரியதுமாகுமென்றும், அதை எல்லாரும் பருக முடியாதென்றும் அவர் கூறுகிறார். சங்கரரும் பார்வதியும், அதைப் பருகி அமரரானார்கள்.

இந்தக் கடவுள்தான் தூய்மையும் நுண்ணிதுமான அறிவு. இதுவே அறியவேண்டிய மெய்ப் பொருள். எல்லையற்றதும், அகண்டமானதுமான அது, ஆலவிதை போன்று நுண்ணியதும் வானம்போன்று அகன்றதுமாயுள்ளது. இவ்வடிவில் கடவுள் ஒளி யாவார். சூஃபிகளின் உயரிய ஒளியும், கடோபநிஷத் வருணிக்கும் 'ஞாயிறோ, திங்களோ, விண்மீளோ ஒளிராததும், மின்னல் மின்னாததுமான நிலையும்' கபீரின் இறைமையாகும். சில சமயங்களில் அவர் இந்தப் பிரம்மாவை, முழுவதும் அலர்ந்த தாமரையாகவும், நமது உடலாகிய குட்டையில், அது இடையறாது புன்முறுவலித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் வருணிக்கிறார்.

கடவுள் 'சப்தமாக' (சொல்லாக) இருக்கிறார். யோகசூத்திரங்கள், கடவுளைப் பிரணவம் அல்லது 'ஓம்' ஆக வருணித்துள்ளன. பிரம்ம சூத்திரங்களும், 'சப்தப் பிரம்மா' என்று கூறுகின்றன. நாதசம்பிரதாயத்தில், 'சொல்லே எல்லாம், அதுவே பூட்டு, அதுவே திறவுகோல் ; சொல், சொல்லை அறிகிறது ; சொல், சொல்லில் முடிகிறது.' 'அன்ஹத்நாத்' தை வருணிக்கும் சிறந்த பாடலொன்றில், கபீர், 'வரம்பற்ற இச்சொல் இடையறாது ஒலித்துக்கொண்டிருக்க

கிறது' என்று பாடுகிறார். மற்றொரு பாடலில் அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :—

அறிஞர்களே நீவிர், அறிந்து கொள்வீர் சொல்லதனை
எல்லாம் பயந்த இச் சொல்லை, எய்துவீர் நீங்கள் அறிந்தறிந்து
சொல்லே ஆசான், சொல்லே சீடன், சொல்லை அறிபவன்

அறிதாமே
உட்பொருள் அறிந்த ஆசானும், உயர்சீடனுமே பெரியவராம்
வேதங்களும் புராணங்களும், விழுப்பம் மிக்க சொற்கள்தாம்
அவை அச் சொல்லைச் சான்றாயும், மேற்கோளாயும்

அறைந்திடுமே
சொல்லறி ஞ்றையும் கடவுளையும், சோர்விலா முனியையும்
படைத்திடுமே

அளப்பரிய இச் சொல்லுக் கந்தம் என்பது வேயில்லை
இந்தச் சொல்லைக் கேட்டு மக்கள், இயல்பாம் உடைகளை
மாற்றுகின்றார்.

சொல்லே அன்பை நிர்ணயிக்கும், சொல்லே ஆறுகோட்பாடும்
சொல்லே உங்களைத் துறவியாக்கும்.

இவ்வுலகினையும் உடவினையும், ஈன்றது மந்தச் சொல்லேயாம்.
இவ்வனைத் தையும் பரவிடவே, ஈண்டுச் செய்ததும்

சொல்லேயாம்.
இச்சொல் விருக்கும் இடமனைத்தும்—இயம்புகின்றார் கபீர்
கேட்டிடுவீர்-

இச்செ கங்களின் வேற்றுமைதான், என்றும் வியப்பா
யுள்ளதுவே.

(துவிவேதி : கபீர் பதம் 57. பக். 268)

கபீர், நாதசம்பிரதாயத்தினர், பௌத்தர், சூனியவாதியர் ஆகியோர் மூலம் அறிந்து கொண்ட பல மரபுச் சொற்களைப் பயன்படுத்தினார். அவர் தமது இறைவனைச் சூனியமாக அல்லது ஒன்றுமின்மையாக வருணிக்கிறார். ஆனால் அவருடைய சூனியம் சமயம் பற்றுள்ள பௌத்தர்களின் நிலையினின்று வேறுபட்டதாகும். ஆனால் பேச்சுக்கு அப்பாற்பட்ட, சங்கரருடைய பிரம்மத்தை மிகவும் ஒத்ததாகும். கபீர், தமது கடவுளை, ஊமன் நுகர்ந்த இனிப்பைப் போன்றதென வருணிக்கிறார். அதை எடுத்தியம்ப முடியாதது வெளியிட முடியாது, வருணிக்க முடியாது. கபீர் திருமயம் தீர்ந்த பகுறிப்பிடும் ஆன்மீக மயக்கம் இத்தகைய தெய்விக உள்மந்திரமையாகும். பலமுறைகள் கபீர், வேதாந்திகளின், 'இவ்வல்லது' 'அதுவன்று' எனக் கூறும் போக்குப் போன்று, இன்னமொரு சொற்களைக் கையாளுகிறார். கேடுபொறிஷத்தின் ஒரு பகுதியில் இவ்வாறு 'கண்களுக்கும், சொற்களுக்கும், மனத்திற்கும், அறிவிற்கும் எட்டாத' நிலையாக வருணிக்கப்படுகிறது. கபீரும் தமது பிரம்மத்தை, எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு வருணிக்கிறார்.

வேதத்துக் கப்பால், வேற்றுமைக் கப்பால்,
பாபத்துக் கப்பால், பரம புண்ணியத்துக் கப்பால்,
பருப் பொருட்கு மப்பால், இப்பாழுக்கும் அப்பால்;
உடைதனுக் கப்பால், உயர்தானத்துக் கப்பால்.
பகட்டுகளுக் கப்பால், பல் படிவங்கட் கப்பால்,
உலகமுன்றுக்கு மப்பால், ஒப்பிலா அச்சாரம்,
உள்ள தெனக் கபீர், உரையதுவே செய்கின்றார்.

(கபீர் கிரந்தாவளி - பக். 163)

ஆனால் இந்த நிர்குணப் பிரம்மம் (தன்மைகள் எதுவுமில்லாக் கடவுள்) தாய் தந்தை போன்றும், கணவன் போன்றும், ('புது மணப் பெண்ணே, திருடணப் பாட்டுக்கள் பாடுக. என் கணவர் ராஜாராம் இல்லம் வந்துள்ளார்') விருந்தினர் போன்றும், தலைவன் போன்றும், ('அடியேன், 'இராமனின் நாய்தானே'), திடீரெனத் தனிநபர்ச் சார்புடையதாய்வும் ஆகிவிடுகிறது. தனிப்பட்ட நபரைக் குறிக்கும் இதே கடவுள், கபீரின் வேறு சில பாடல்களில், எவரையும் குறிப்பிடாத, சங்கேதமான, உருவமற்றவராக ஆகிவிடுகிறார். கபீர் இத்தகைய முரண்பாடுகள் நிறைந்துள்ளார்.

கபீரின் இறைவன், பெயரே யாவான். எந்த அடைமொழி கொண்டு அவனை அழைத்தாலுஞ்சரி, அது அவனையே குறிக்கும். ஜயதேவர், 'இராமன், கோவிந்தன்' என்று கூறி வழிபட்டார். நாமதேவர், 'விட்டல்' என்றார். பல்வேறு முனிவர்கள், பல்வேறு பெயர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். கபீர் தமது பாடல் ஒன்றில் இத்தகைய பெயர்கள் அனைத்தையும் கூறி, 'எப் பெயரால் அழைத்தாலும் நீ என்றும் ஒரே தன்மையாய் இருக்கிறாய்' என்று முடிக்கிறார்.

ஆன்மாவைப் பற்றிய கபீரின் கருத்தும் இதுபோன்றே புதிரும், முரணுடைத் தோற்றமும், நிறைந்ததாக உள்ளது. ஆன்மாதான் உயிருள்ளது. அதுவே மூச்சு; அதுதான் அகம் என்பது. அதுவே ஆணவம், அது ஆணுமில்லை, பெண்ணுமில்லை. அந்த ஆன்மா, இச்சிறு மனிதனுள் நுண்ணிய வடிவில் உள்ளது. அதுவே மனம், அதுவே பொறிகள்; சாங்கியர்கள்—வெளிப்படு பொருள், மறை பொருள், அறிவான், என்று—கூறும் மூவகைப் புருஷனும் அதுவே. கபீர், தன்னை அறிவதையே மிகவுயர்ந்த பயிற்சியாகவும், மனித வாழ்க்கையின் பயனாகவும் கருதுகிறார். குடங்கள் பல வடிவங்களில் உள்ளன. ஆனால் அவை ஒரே வகையான களிமண்ணால் செய்யப்பட்டுள்ளன. பசுக்கள் பல நிறங்களாக இருந்தாலும், அவற்றினின்று கிடைக்கும் பால், ஒரே நிறமாகவுள்ளது. ஆன்மா, வாயிற் படியில் வைக்கப்பட்டு, உள்ளேயும் வெளியேயும், இரு புறங்களிலும் ஒளியைப் பரப்பும் விளக்கைப் போன்றது. அது இறப்பற்றது, பிறப்பற்றது, அழிவற்றது; கீதையின் புகழ்பெற்ற பகுதியில்

சொல்லப்படுகின்ற, 'கொல்பவன், தான் கொல்வதாக எண்ணலாம். ஆனால் யாரும் கொல்வதுமில்லை, கொல்லப்படுவதுமில்லை,' என்ற கூற்றுப் போல அதன் தன்மை உள்ளது.

சுவேதஸ்வேத்தார உபநிஷத்தில், 'ஆன்மா ஆணில்லை, பெண்ணில்லை, அவியுமில்லை, அது தான் தேடி அடையும் உடலாகிய ஆடைக்கேற்ற உருவத்தை எடுத்துக் கொள்கிறது' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. கபீர் அதைப் பின்வருமாறு வருணிக்கிறார் :—

அது நரனுமில்லை தேவனுமில்லை,
அது ஊழியம் கோரும் புனிதனுமில்லை
அது யோகியுமில்லை, துறவியுமில்லை
அதற்குத் தாயுமில்லை, தனயனுமில்லை
அது இல்வாழ்வானுமில்லை, இரப்பவனுமில்லை
அது அரசனுமில்லை, ஆண்டியுமில்லை
அது இந்துவுமில்லை, ஷேக்குமில்லை

அதன் பிறப்பையும் இறப்பையும் பார்த்திலர் எவரும்.

ஆத்மா வடிவற்றது, வரம்பற்றது, மாற்றமனைத்துக்கும் புறம் பானது. 'அது கடவில் விழுந்த துளி போன்றது. அதைப் பிரிக்க முடியாது; கடலின் தன்மை, துளியின் தன்மையிலிருக்கிறது.' ஆன்மா இருமையற்றது (அத்வைதம்); தன்னொளியுள்ளது, என்றும் இருப்பது, சிறந்தவற்றுள் மிகச் சிறந்தது. அது ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் உடலெனும் கூட்டைவிட்டுப் பிரிகிறது. கபீர், தம்முடைய நெசவுத்தொழிலிலிருந்து, உவமைகளைக் கையாள்கிறார்: 'இவ்வுடம்பு ஆடை போன்றது. அது பயன்படப் பயன்படக் கிழிந்து போகவேண்டியதே. எனவே ஏன் அதில் பற்று வைக்க வேண்டும்?'

ஆத்மா இறைவனுடன் ஒப்புமை கொண்டது. கபீர் பல உருவகங்கள் மூலம், அது பல்வேறு பொருள்களில் தோன்றுவதை வருணிக்கிறார்: ஆன்மாவே மரம், அதுவே கதிரவன், ஒளிச்சுதிர். ஒளி, ஒளியின் உதவியால் காணப்படும் பொருள்கள். அதுவே பறவையும் கூடும், அப்பாலுள்ள ஆகாயமும் ஆகும். அதுவே விளக்கும், திரியும், எண்ணெயும், சுற்றியுள்ள இருளை விளக்கமுறச் செய்யும் ஒளியுமாகும். தாமரை, தூயநீராலோ, பனித்துளியாலோ, தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் சேற்றினாலோ பாதிக்கப்படாதது போன்று, ஆன்மா உடலில் இருப்பினும் அதில் இல்லை; ஆன்மாவே சொல்லும், மனமும் எல்லாம் இணைந்ததுமாகும். தைத்திரியோபநிஷத், 'பேரின்பமே ஆன்மாவும் ஆண்டவனுமாகும். பேரின்பமே முதலும் முடிவும் ஆகும்' என்று கூறுகிறது. கபீரிடம், 'ஆனந்தம் (பேரின்பம்) எல்லாக் கடவுளார்க்கும், ஆன்மாக்களுக்கும் ஆதாரமாகும்' என்ற இதன் எதிரொலியைக் காண்கிறோம். (கபீர் கிரந்தாவளி- பக். 187)

உலகத்தாலும், வாழ்க்கையாலும் கட்டுண்ட ஆத்மாவன்றும், இவற்றினின்றும் விடுபட்ட ஆத்மா வென்றும், ஆன்மாவின் இரு நிலைகளைப்பற்றி வேதாந்திகள் பேசுகின்றனர். இதைப் பற்றிக் கபீர், — ‘ஒருவன் தன்னைத் தன்னுதவியாலே அறிந்து கொள்கிறான்’ என்று குறிப்பிட்டுத் தமது தோஹாவொன்றில் பின் வருமாறு கூறுகிறார் :—

சுரதி நிரதியில் ஒழிந்ததுவே, நிரதி நின்றதே துணையின்றி
சுரதியும் நிரதியும் அறிந்தவர்க்குச் சுயமாய்க் கதவுகள்
திறந்தனவே.

இங்கு, சுரதி யென்பது கட்டுண்ட அல்லது பற்றுள்ள ஆன்மாவையும், நிரதி என்பது சுதந்திரமான அல்லது பற்றுற்ற ஆன்மாவையும் குறிக்கின்றன. பிழையால் கட்டுண்ட ஆன்மா, திசை தெரியா ஆன்மா, விடுபட முயலும் ஆன்மா, ஆகியவற்றின் காரணங்கள் பற்றிக் கபீர் ஆராய்கிறார். இறுதியில் எல்லாப் பற்றுக்களினின்றும் விடுபட்டு, மேலான நிலையை அடைவதற்கு, ஆன்மா ஆணவமின்றியும், அறிவொளியை நாடுவதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

உலகியல் அல்லது மாயையைப் பற்றிய கபீரின் தத்துவ அறிவும் மிகவும் சுவையுடையதேயாகும். உபநிஷதங்களில், மாயை, பிரம்மத்தின் உயிராற்றலாக எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளது. அது இயற்கையும், தொடக்கத்திலே உள்ள இருளும் (அவித்யா) ஆகும். கீதை, மாயையை முக்குணங்களின் இந்திரஜாலமாகிய அறியாமை என்று கூறுகிறது. சங்கரர் அதைப் பிரமை என்றும், தற்கால மொழி நூலறிஞர்கள் வருணிக்கும் ‘ஒருவகை உள அமைப்பு’ என்பது போன்றதாகவும் சொல்கிறார். இந்தத் தோற்றத்தின் ஆற்றலை எடுத்துரைக்கக் கபீர் பல உருவகங்களைப் பயன்படுத்துகிறார். அவர் கூறுகிறார் :—

இந்தக் கொடி மிகவும் விசித்திரமானது
அதை வெட்டின் அது வளரும் அதிகமாக
அதற்கு நீர் பாய்ச்சின், அது வாடி வதங்கும்
பல குணமுள்ள இக்கொடி பசுரொணுதாயுள்ளதுவே.

(கபீர் கிரந்தாவளி - பக். 86)

தன் இனத்தைச் சேர்ந்த பல குஞ்சுகளை ஈனும் பெண் பாம்பு போன்றது அம்மாயை. அது அழியுந்தன்மையதும், எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே இருப்பதுமாகும். அது மிகவும் கலக்கமுண்டாக்குவது. அது துன்பத்தை விளைவிக்கிறது. அது பனித்திரை போன்று நுண்ணியது, அது மறைந்துள்ளது. ஆயினும் பஞ்சினுள்ளேயிருக்கும் தீயைப் போன்று வெளிப்படுகிறது. அது பொதுச் சந்தையில், ஆத்மாவைப் பாவஞ் செய்யத் தூண்டும் வண்ணப் பரத்தை போன்றது. அதுவே, வேறுபாட்டிற்கும்

காரணமாயுள்ளது. எனவே படைப்புக்கள் அனைத்திலும் வேற்றுமைக்கு அதுவே காரணம்.

இந்தப் படத்தை அமைத்தவரே, என்றும் உண்மைச்

இந்தப் படத்தைப் படமென்றே எண்ணிடுவோர்கள்
குத்திரதார்
கெட்டோரே!

கப்ருடைய தத்துவஞானத்தின் இந்தப் பொதுவான அடிப் படையுடன், பற்றறுத்தலும், அதன்பின் இறுதியில் ஏற்படும் விடுதலையும் (மோட்சம்) ஆகியவை பற்றிய அவருடைய கருத்து மிகவும் தொடர்புடையதாக உள்ளது. ஒவ்வொரு இந்திய அறிவரும், சாதுவும் இத்துன்பச் சுழலிலிருந்து எவ்வாறு தப்புவது என்பதிலேயே முக்கியமாகச் சிரத்தையும், கவலையும் கொண்டிருந்துள்ளனர். கபீரும் இறவாமையைத் தேடவேண்டிய இறுதிப் பொருளாகக் குறிப்பிடுகிறார். பிறப்பு-புணர்ச்சி-இறப்பு என்னும் சுழலுள் சக்கரத்திலிருந்து விடுபட்டுச் சோதியுள் (கடவுள்) சோதியைக் (ஆன்மாவை) கலக்குமாறு செய்வதேயே, அவர் எல்லையற்ற பரம்பொருளுடன் இணையும் பெருஞ்சேர்க்கை என்று கூறுகிறார். விடுதலை பற்றிய அவரது கருத்து யோகதத்துவத்துடனே, அல்லது பௌத்த சமயத்தில் வருணித்துள்ளதுடனே மிகுதியும் ஒத்திருக்கிறது. பௌத்த சமயப் புலனுணர்வினரான நாகார்ஜுன, நிர்வாண நிலையை இறுதியான பொருள்சேர் உண்மையென (பரமார்த்த சத்யம்) வருணித்துள்ளார். கபீர், அந்நிலையைப் பாதுகாப்பான அச்சமற்ற நிலை (நிர்ப்பயபத்) என்று கூறுகிறார். பக்தன் எல்லாருக்கும் உதவுவதிலும், உழைப்பதிலும் ஈடுபட்டு, சமநோக்கு அடைந்துவிட்டால், அவன் எதற்குமே அஞ்ச வேண்டியதில்லை. அஞ்சவதொன்றுண்டென்றால், அது நம்முள் இருக்கும் தீயதைப் பற்றியேயாகும். கபீர் கூறுகிறார்:—

தன்னைத் தானே அறிவானேல்

தகவுடை ஒன்றில் இழந்திடுவான்

நின்னை நீயே அறிவாயேல்

நீங்கிடும் வருகை செலவெல்லாம்

(கபீர் கிரந்தாவளி - பக். 90)

கபீர் இந்தத் தனையை (பிறப்பு, இறப்பு ஆகிய தனை) அகப் பிரமையாகவே கருதுகிறார். அது அறுபட்டவுடன் இருமையற்ற ஒருமை நிலையே (அத்வைதம்) உணரக் கிடைக்கிறது. 'குடம் நீருள் இருக்கிறது; நீர் குடத்துள் இருக்கிறது; குடம் உடைந்தவுடன் நீர், நீருடன் கலந்து விடுகிறது.' நீரில் மிதந்து கொண்டிருக்கும் நீர் நிரம்பிய இரு குடங்களில், ஒரு பொருளின் பிம்பம் விழுகிறது. அக் குடங்கள் உடைந்தால், அந்தப் பிம்பங்கள் சிதறுகின்றன. ஆயினும் அவை பரந்துள்ள பெரிய நீர்ப் பரப்பில்

பிரதிபலிக்கின்றன. பிம்பங்கள் ஒன்றாகி விடுகின்றன. அது போலவே, கட்டிலிருந்து விடுபடுவதை, வெளிப் பொருளாக, புறக் காரணங்களால் உந்தப் பட்டதொன்றாகக் கபீர் கருதவில்லை. பிரமையிலிருந்து விலகுவதற்கான தூண்டுதல், அகத்தினின்றே எழுகிறது. ஜீவன்முத்தனின் நிலையை அடைந்ததும், உலகின் இருளனைத்தும் ஆன்மாவின் குருட்டுத் தன்மையும் அகல்கின்றன.

இந்த நிலையை அடைவதற்குக் கபீர் விரிவான பயிற்சிகளையும், (சாதனை) மூச்சையும், புலன்களையும் கட்டுப்படுத்துவதையும் விதிக்கிறார். ஆனால், அவற்றை இங்கு ஆராயவேண்டியதில்லை. ஆனால், இங்கே கபீரின் சம்பிரதாயத்தினர் அல்லது அவருடைய கோட்பாடுகளை வேதம்போன்று பின்பற்றுபவர்களிலுங் கூட, எல்லாரும் இச் சடங்குகள் செய்வதை ஏற்கவில்லை என்று கூறலாம். இவை உடலைப் பயிற்றுவதன் மூலம், ஒருவகை ஆன்மீக விழிப்பை உண்டாக்குவதற்கான மனோதத்துவ முறைகளாகும். பல்வேறு யோக முறைகளில் இவையும் இருந்து வருகின்றன. சபீருடைய முறை ஹட, மந்திர, லய, ஸஹஜ, ராஜயோகங்கள் முதலிய உலகவகையான யோக முறைகளில், ஒவ்வொன்றிலும் சிறந்ததை ஏற்று, அவற்றை இணைத்து, அவற்றுடன் துறவிக்குரியன போன்ற கிண்சரிப் பயிற்சிகளையும் சேர்த்து இயற்றிய ஒருவகை நுணுக்கமான கத்துவ முறையாகும்.

சமுதாயச் சீர்திருத்த வாதி என்னும் முறையிலும், ஒழுக்கவாதி என்னும் முறையிலும் தான் கபீர் தற்கால முற்போக்காளரின் கவனத்தைக் கவருகிறார். ஏனெனில், அவரும் புத்தரைப் போன்று, சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வின் அறிவின்மையையும், சாதியின் பெயரால் இழைக்கப்பட்ட அநியாயத்தையும் எதிர்த்தார். பிற்கால அறிவியல் விவேகிபோன்று கபீர், இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள் ஆகிய இருவருடைய தீவிர மதப்பற்றையுமே கேவி செய்து, அவர்களுடைய நடிப்புக்களையும், போலித்தனத்தையும் நியாயமானவை என்று திருபிக்குமாறு அறைகூவினார்.

உண்மைவாதியான கபீர், பின் வருமாறு பாட வெட்கங் கொள்ளவில்லை;

படியுடன் பிரார்த்தனை முடியாது
பரம, யிச் செபமாலை வாங்கிக்கொள்...
என்வயி றிருமுறை நிரம்பிடவே
எனக்கரைச் சேர்தா னியம் வேண்டும்
உறங்கத் தேவை ஒருகட்டில்
ஒரு மரச் சட்டம் தலையணையாம்
பொய், புனைத் துரைகள் புகலவில்லை,
புகல்வேன இறைவா உன்பெயரே.
(ராகம் சோரடா : சந்த் கபீர்)

பொருளைச் சேமித்துக் குவிப்பதையும் செல்வ ஆடம்பரத்தையும் கபீர் பழித்தார். அவர் எவ்விதப் போதைப் பொருளை உபயோகிப்பதையும், சொகுசான வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதையும் எதிர்த்தார். அவர் எளிமையையும், மனநிறைவையும் உபதேசித்தார். ஒவ்வொருவரும் உடலுழைப்பில் ஈடுபடவேண்டுமென்றும் தத்தம் தொழிலை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்றும் எண்ணினார் அவர்; எவரும் பிறருடைய உடைமையைத் திருடக்கூடாதெனக் கூறினார். அவர் அரசர்களின் பேராசையையும், அரசியல் ஆக்கிரமிப்புக்களையும், நாடு பிடிக்கும் வெறியையும் சும்மா விட்டு வைக்கவில்லை. அவர் கேட்கிறார்:— ‘படைகளைத் திரட்டிக் கோட்டைகளை முற்றுகையிட்டுத் தனது ஆற்றலைக் காட்டுவதுதான் பேரரசனின் வேலையா? அவன் இறக்கும்போது இவ்வினையாட்டில் மிகுவது என்ன?’

அவர் மேலும் கூறுகிறார்:— ‘ஒரு அரசனிடம் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களும், பல யானைகளும் இருக்கலாம். ஆயினும் அத்தகைய கருமியின் செல்வம் பயனற்றது.’

‘மன்னனும் அவன் மக்சளும், அடிப்படையில் ஒன்றே-அவர்கள் மனித இனமே. அவர்கள் ஒரே வேரான-ஓம்-இலிருந்தே வெளிப்படுகின்றனர்.’

கபீர் எல்லா வகையான குறுகிய கோட்பாடுகளையும், நோக்கையும், சம்பிரதாயங்களையும் வன்மையாகக் குறைகூறினார்.

‘பிராமணனும் உயர்ந்த சாதியில்லை, சூத்திரனும் தாழ்ந்த சாதியில்லை. ஏன் ஒருவர் மற்றவரை வெறுக்கவேண்டும்? வெறுத்தல் மடமையாகும்,’ என்பது அவருடைய கூற்றாகும்.

புறத்தே செய்யப்படும் சமயச் சடங்குகள் பொருளற்றவை. உடம்பில் சாம்பலைப் பூசிக்கொள்வதும், சமயச் சடங்கிற்காக ஒவ்வொரு நாளும் மும்முறை குளிப்பதும், உபவாசம் இருப்பதும், தீர்த்த யாத்திரை செய்வதும், செபமலைகளைப் பகட்டாகச் சுற்றுவதும், இறைவன் பெயரை உரக்கக் கூறி உருப்போடுவதும், உடலை வருத்துவதும் ஆகியவற்றைக் கபீர் பெரிதும் கேலிசெய்தார்.

‘(துகளாலான) உடலின் மிசை, துகளைக் கொட்டுவதும் ஏனோ? நகரும் இந்த உருவத்தை, நாளும் குளிப்பாட்டுவதும் ஏன்? உருப்போட்டுப் பெயர் உரைத்திட்டு, உருட்டி மணிகளை

எண்ணுவதால் இருக்குமோ இங்கே எவருக்கும், எவ்விதமான பயனுந்தான்? மசூதியிலே வந்து மண்டியிட்டு வணங்குவதாலே பயனென்ன? பட்டினியாலும் மண்டியிட்டுப் பணிவதனாலும் பயனென்ன? ஹஜ்ஜா லும்கா பாவுக்குச் செல்லுவதாலும் பயனென்ன?

இருபத்து நான்கே காதசிகள், இருக்கிறான் பட்டினியாய்
பார்ப்பான்

காஜி முஹர்ரம் விரதத்தைக் கருத்துடனே பின்பற்றுகிறார்...
இறைவன் மகூதியில் வசிப்பானேல், இதர இடங்களில்
வசிப்பவரார் ?

இராமன் புனித இடங்களிலும் விக்ரகங்களிலும் வசிப்பானேல்
அவனெவ்வாறிரு இடங்களிலும் ஒரேநே ரத்தில்
வசித்திடுவான்?

கிழக்கே ஹரியும் மேற்கினிலே, அல்லாவும் இருக்கின்றார்கள்
உன்னித யத்தைத் தேடிப்பார், உள்ளறை அதனின்
நடுவினிலே,

உறைகின் றார்கள் ராமனுமே, உயர் ரஹ் மானுமே அங்கே,
உலகில் ஆண்பெண் யாவருமே, உன்னுரு வத்தைக்
கொண்டுள்ளார்.

முட வகை வுள்ளகபீர், அல்லா-ராமால் ஆனவனே.

ஹரியும் பீரும் என்குருக்கள், (அவருள் வேற்றுமை ஏதுமில்லை.)

கபீர் மிகவும் கூரியதும், பொருத்தமானதுமான உருவகங்களைக்

கையாள்கிறார். 'பூணூல் அணிவதால் ஒருவன் துவிஜன் (இரு

பிறப்பானள்) என்று அழைக்கப் படலாமென்றால், எப்பொழுதும்

கயிறு அணிந்து கொண்டிருக்கும் கிணற்று இராட்டினத்தை ஏன்

பிராமணன் என்று அழைக்கக் கூடாது?' 'காஜி மகூதிக் கோபுரத்

தின் உச்சியில் நின்று கொண்டு தமது காலை வழிபாட்டின்போது

ஏன் இவ்வளவு உரக்கக் கத்துகிறார்? அல்லா செவிடாகி

விட்டாரா?' 'புல்லைத் தின்னும் ஆட்டின் தோலை உரிக்கின்றார்

களென்றால், அந்த ஆட்டைத் தின்பவருக்கு என்ன நேரிடும்?'

'இறந்தவரை வழிபடும் இந்த முட்டாள்களைப்பார்! இறந்த வுடலை

இடு காட்டில் எரித்த பின்பு, மிகுந்த அன்பும் பற்றும் இருப்பது

போல வெளியே காட்டிக் கொள்கிறார்கள். வாழ்கின்ற பெரியோர்

களைக் கம்பால் அடிக்கின்றனர். அவர்கள் இறந்ததும், அவர்கள்

வாயில் கங்கைநீரை ஊற்றுக்கின்றனர். பெரியோர்கள் வாழும்போது

அவர்களைப் பட்டினி போடுகிறார்கள். அவர்கள் இறந்த பின்பு

முன்னோர்களுக்குப் பிண்டம் கொடுக்கிறார்கள். வயதானவர்கள்

வாழும்போது, அவர்களை என்றுமே வைது திட்டுகிறார்கள்.

அவர்கள் இறந்தபின் மதிப்பும் மரியாதையும் காட்டும் சிராத்தச்

சடங்கு நடக்கிறது. காக்கைக்கு அளிக்கப்பட்ட உணவு இறந்து

போன பழைய முன்னோர்களுக்கு எப்படிக் கொடுக்கப்படும் என்று

நான் அதிசயிக்கிறேன்' என்று கபீர் கூறுகிறார். (கபீர் கிரந்தாவளி)

டாக்டர் ஹஜாரி பிரசாத்துவிவேதி, கபீர் பற்றி எழுதியுள்ள

புகழ்பெற்ற தமது நூலில், சடங்குகளையே கொண்டுள்ள சமயத்தைக்

கபீர் கண்டிக்கும் இயல்பானது, ஹுடயோக பரம்பரையிலிருந்தும்,

தமது குருவாகிய இராமானந்தரிடமிருந்தும் பெற்றதெனக் கூறு

கிறார். 'கபீர் உபதேசம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் பழைய இந்து மதம் பெருஞ் செல்வாக்குடன் விளங்கியது. ஆனால் அத சாதாரண இவ்வாழ்வானுடைய (கிருகஸ்தன்) மதமாக இருந்தது நம் நாட்டில் வேறு பல மதப்பழக்கவழக்கங்களும் இருந்த வந்தன. சிலர் வேதங்களை மனப் பாடஞ் செய்து வந்தனர், சிலர் உலகைத் துறந்தனர்; சிலர் வறுமையை மேற்கொண்டனர்; சிலர் அறஞ் செய்வதில் அக்கறை கொண்டனர்; சிலர், சிறந்த தவத்தை மேற்கொள்ள எண்ணினார்கள்; சிலர் இந்திரஜாலங்களும் நாடோடி வைத்தியங்களும் செய்து, தங்களைச் சித்தர்களென்று சொல்லிக் கொண்டனர்; சிலர் தீர்த்தயாத்திரை செய்வதில் சிறந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர்; சிலர் புகையினால் உடம்பை அருவருக்கச் செய்தனர். இவையனைத்தும் இருந்தன. ஆனால் எதுவும் கடவுளின் பெயரில் தோயவில்லை. சத்குருவின் (இராமானந்தர்?) அருளால் கபீர் மாபெரும் மந்திரத்தைப் பெற்றிருந்தார். அக்காலத்தில் முனிவர்களும், பீர்களும் நிர்வாண சாதுக்களும், யோகிகளும், சடாதாரிகளும், பிராமணர்களும், சந்நியாசிகளும் இருந்தனர். ஆனால் அனைவரும் மாயையின் வலையில் சிக்குண்டிருந்தனர். சில சம்பிரதாயத்தினர் தங்கள் மத ஊர்வலத்தில் துப்பாக்கிகளையும், பிரங்கிகளையுங்கூட எடுத்துச் சென்றனர். இதைக்கண்டு வியப்புற்ற கபீர் மக்களிடம், "நண்பர்களே, மகாதேவனின் (பெருங்கடவுள் அல்லது சிவன்) பெயரால் தோற்று விக்கப்பட்ட சம்பிரதாயத்தினருக்கு இது ஒரு வியப்பான யோகமே. மக்கள் தங்களைப் பெரிய மஹந்துகள் (சம்பிரதாயத் தலைவர்கள்) என்று கூறிக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் கூட்டமாகவுள்ள கடைத் தெருக்களில் தியானஞ் செய்கிறார்கள், ஆனால் மிகவும் அற்பமான சாக்கில் துப்பாக்கியாலும் பிரங்கியாலும் தாக்குகிறார்கள். தத்தாத்திரேயர் எப்பொழுதாவது தமது பகைவர்களைப் படை கொண்டு தாக்கியதுண்டா? சுகதேவர் என்றவது போர்த்தளவாடங்களைச் சேகரித்ததுண்டா? நாரதர் எப்பொழுதேனும் துப்பாக்கியால் சுட்டதுண்டா? பளபளக்கும் தங்கச் சிங்காதனங்களும், அணியணியாக யானைகளும் குதிரைகளும், கோடஸ்வரர்களும் ஒப்பிடத்தக்க படாடோபமுங் கொண்ட, பற்றற்றவர்கள் என்று சொல்லப்படும் இவர்கள் உண்மையிலேயே வியப்பாகவே உள்ளார்கள்!" இதிலிருந்து இவர் குறிப்பிடுவது கும்பமேளாவில் நிர்வாண சாதுக்களின் வருகை போன்ற தொன்றாகும் என்று தோன்றலாம். இவ்வாறுதான் கபீர் தமது எளிய, அன்பு மதத்தை, இத்தகைய விசித்திரமான சடங்குப் படாடோபங்களுக்கு மத்தியில் எடுத்துரைக்கவும், கடைப் பிடித்தொழுகவும் தொடங்கினார்.'

ஹடயோகி மரபைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து, டாக்டர் ஹஜாரி ரிசராத் துவீவேதி, ஸஹஜயானி சம்பிரதாயத்துப் பழைய சித்தர்

சரஹபாதருடைய நூலிலிருந்து (8 ஆம் நூற்றாண்டு) கப்ரின் கருத்துக்கிணையான ஒரு கவையுள்ள பகுதியை மேற்கொள்கக் காட்டுகிறார் : 'பிராமணர்கள், பிரம்மாவின் வாயிலிருந்து பிறந்தார்கள். இது எப்பொழுதோ நடந்தது. ஆனால் இக்காலத்தில் அவர்கள் மற்றவர்கள் பிறக்கும் வழியாகவே பிறக்கிறார்கள். அப்படியானால் பிராமணியம் எதில் இருக்கிறது? மதச் சடங்குகள் மூலம் (ஸம்ஸ்காரம்) அவன் பிராமணன் ஆகிறான் என்று சொல்வாயானால், கீழ்ச் சாதிக்காரனான சண்டாளன் கூட, அவ்வாறு ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்யப்பட்டுப் பிராமணன் ஆக்கப்படலாமே! பிராமணர்கள் தூய்மையானவர்கள்; ஏனெனில் அவர்கள் கையில் புல்லையும் நீரையுங்கொண்டு, வீட்டிலுள்ள நெருப்புக்கு உணவு அளிக்கிறார்கள் என்று சொல்வாயானால்—நெய்யைத் தீயில் ஊற்று வதால், அவ்வளவு எளிதாக மோட்சம் கிடைக்கமென்றால்—எல்லாரையும் அவ்வாறு செய்யுமாறு ஏன் அனுமதிக்கக் கூடாது? வேள்வித்தீ முக்தியைத் தரலாம் அல்லது தராமலும் இருக்கலாம். ஆனால் அவ்வேள்வித் தீயிலிருந்து எழும் புகை பார்வையை மறைக்கிறதென்பது நிச்சயமானது! தொடக்க காலச் சித்தர்களிடம் காணப்பட்ட இத்தகைய நேர்மையான நேரிடைக் கண்டனத்தைக் கபீர் மேற்கொண்டார்.

'செபமாலையின் மணிகள் மரத்தாலாயவை; கடவுளர் கல்லாலானவர்; கங்கையும் யமுனையும் நீரே; இராமனும் கிருஷ்ணனும் இறந்துபோயினர். நான்கு வேதங்களும் கற்பனைக் கதைகள்'.

'கற்களை வடிபடுவதால் கடவுளைக்காண முடியுமானால், நான் மலையை வடிபடுவேன்; இந்தக் கற்களை (விக்கிரகங்களை) விட, மாந்தர்க்கு உணவை அறைத்துக்கொடுக்கும் மாவுயந்திரத்தின் கற்கள் மேலானவை.'

'நீரில் மூழ்கி குளிப்பதால் மோட்சம் கிட்டுமெனில், தவளைகள் இடைவிடாமல் குளித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றன. தவளைகளைப் போன்றே இம் மனிதர்களும் உள்ளனர்; திரும்பத்திரும்ப அவர்கள் கருப்பையில் விழுகிறார்கள்.'

'ஒரு கல் உளியால் உருவாக்கப்பட்டு, மார்க்களும், கால்களும் கொண்ட சிலையாகச் சமைக்கப்படுகிறது. இந்தச் சிலை உண்மையாக (உயிருடனிருக்குமானால்) இருக்குமானால், அது உளியடிக்கும் தச்சனைத் தின்றுவிடும்'.

'கருப்பையில் வசிக்கும்போது எவ்வித இனமோ சாதியோ பில்லை. பிரம்மாவின் விதையிலிருந்து படைப்பானதும் இயற்றப்பட்டது.'

'நீ ஒரு பிராமணப் பெண்ணுக்குப் பிறந்த பிராமணனென்றால், நீ வேறு வழியாக ஏன் பிறக்கவில்லை?'

'ஏ பிராமணனே, நீ யாருக்குச் சொந்தம்? சூத்திரனாகிய நான்

யாருக்குச் சொந்தம்? நான் யாருடைய இரத்தம்? நீ யாருடைய பால்? பிரம்மத்தைத் தியானஞ் செய்பவனே பிராமணன் என்று நான் கூறுகிறேன்' என்கிறார் கபீர்.

'நீரிலும் நிலத்திலும் அசுத்தம் (தீட்டு) இருக்கிறது. பிறக்கும் நேரத்தில் அசுத்தம் (தீட்டு) இருக்கிறது. இறக்கும்போதும் அசுத்தம் இருக்கிறது. அழிவிலும் அசுத்தம் உள்ளது.'

'கண்களில் அசுத்தம் இருக்கிறது. பேச்சில் அசுத்தம் இருக்கிறது, காதுகளில் அசுத்தம் இருக்கிறது.'

'எழுந்திருப்பதிலும் உட்காருவதிலும் அசுத்தம் மனிதனிடம் ஒட்டிக் கொள்கிறது. உணவில் அசுத்தம் விழுந்துவிடுகிறது.'

'மற்றவரை மாட்டுவிப்பதை அனைவரும் அறிவர். ஆனால், தப்பிப் பிழைக்கும் வழியை மிகச் சிலரே அறிவர்.' (G. H. வெஸ்ட் காட்; கபீரும் கபீர் மார்க்கமும் பக்கம் (37—40)

கபீருடைய பல கூற்றுக்களும், பாடல்களும் சாக்கிகள் என்ற பெயரில், சீக்கியர்களுடைய புனித நூலாகிய 'ஆதி கிரந்தத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. மகாலிபின், 'சீக்கியமதம்' (இரண்டாம் புத்தகம்) என்ற நூலிலும், 'சீக்கியர்களுடைய புனிதப் புத்தகத்திலிருந்து தொகுப்புக்கள்' என்ற நூலிலும் பல சுவையான பகுதிகளைக் காணலாம்.

கபீர், உலகப் பற்றுடையோர்களிடமிருந்து வெகு தொலைவில் தமது ஆன்மீகச் சிந்தனையாகிய மலை வீட்டில் வசித்து வந்த மறை ஞானிமாத்திரமில்லை; காகியில் அவர் வாழ்ந்து வந்த எளிய நெசவாளியின் குடிசையிலிருந்தும், அவர் இறந்துபோன இடமாகக் கருதப்படும் அஸிகாட்டிலிருந்தும், சமயத்தின் பெயரால் கையாளப்பட்ட ஏராளமான பொய்களையும், புரட்டுக்களையும் அவர் உற்று நோக்கி உணர்ந்து கொண்டார். அவர் அவற்றைக் கண்டபின், செவிடாகவோ, ஊமையாகவோ, இருக்க விரும்பவில்லை. அவர் உண்மையை எடுத்துரைத்தார். அதற்கு மிகுந்த மனவுறுதி வேண்டியிருந்தது. அதிலும், சிறப்பாக, அக்காலத்தில் பகுத்தறிவு வாதம் மிகவும், அரிதாக இருந்தபொழுது, நன்கு வேருன்றியிருந்த சமயத்தைத் தாக்குவது, படுமோசமான மதப்பற்றின்மையாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. ஆனால் கபீர் இவ்வேலையை மிகுந்த துணிவுடன், பலனளிக்குமாறு செய்தார், அதனால் இறுதியில் இந்துக்களுக்கு அவரை ஒரு சாது என்றும், அவருடைய கோட்பாட்டைக் கபீர் மார்க்கம் என்றும் மதிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லாமற் போயிற்று.

தாசூர் மொழிபெயர்த்துள்ள கபீருடைய பாடலொன்றுடன் இந்த அத்தியாயத்தை முடிக்கிறோம். இது அவருடைய தத்துவத்தின் திரண்ட கருத்தைச் சிறந்த கவித்துவ முறையில் கூறுகிறது :—

தீர்த்தக் கட்டங் கள்தம்மில், நீரைத் தவிர வேறில்லை.
அவைபய னற்றவை என்பதையே, அறிந்துள்ளேன் நான்
நன்றாக.
ஏனெனில் நானே அவற்றினிலே, எண்ணரு முறைகள்
குளித்துள்ளேன்.
விக்கிர கங்கள் எல்லாமே, வெறுமுயிரற்ற பொருள் தாமே.
அவற்றால் பேச முடியாது, அறிவேன் இதையும் நான் நன்றாய்.
ஏனென் றால்நான் அவற்றிடமே, எண்ணரு முறைகள்
கதறியுள்ளேன்
புராணமும் குரானும் வெறுஞ் சொற்கள், போக்கித் திரையை
கண்டுள்ளேன்.
அநுபவத் தைக்கபீர் கூறுகிறார், அறிவார் நன்கு,
பிறவெல்லாம்
உண்மை யல்ல வென்பதையே, உணர்ந்து இதையே கூறுகிறார்.

கவிதை

சொல்லைத் தேடு, சொல்லை அறி
சொல்லாற் சொல்லைப் பின்பற்று
சொல்லா காயம் சொல்பா தாளம்
சொல்வியா பிக்கும் அணு ஆகாயம்.
சொல்லே பேச்சிலும், கேள்வியிலும்
சொல்லே உருவும் வடிவும் தரும்
சொல்வே தம்சொல் லேஒன்றியே
சொல்லே பலவாய்ப் பாடும் சாத்திர நூல்
சொல்லே காணும் பொருளாகும்
சொல்லே காணப் பொருளாகும்
சொல்லே அண்ட மனைத்தும் படைக்கிறது
சொல்லைச் சோதி, சொல்கட வுள்ளைச்
சொல்கின்றார், கபீர் தம்பீ கேள் !
(கபீர் வசனாவளி பக். 189)

மறைஞானக் கவிதையை, வெறுங் கவிதைகளை மதிப்பிடும்,
கவிதை இலக்கணங்களைக் கொண்டுதான் மதிப்பிடவேண்டுமா
என்பது (சமஸ்கிருத) வடமொழி நாவலர்களுக்கும் மேலை நாட்டுக்
கவின் இயல் கலைஞர்களுக்கு மிடையே, நீண்ட நாட்களாக
நடந்த விவாதப் பொருளாகும். ஓரளவு அது மேன்மைக்கும்

அழகிற்குமிடையே பல காலமாக இருந்து வரும் வேறுபாடு ஆகும். வடமொழிக் கவிதையியல் பற்றி எழுதிய, பரந்த மணப்பான்மையுள்ள இந்திய எழுத்தாளர்கள், கவிதையால் பெறும் இன்பத்தைத் தவ்வ இன்பத்துக்கு இணையானது (பிரம்மானந்த சகோதரர்)— இரண்டும் இரட்டையர் - என்று கூறி விவாதத்தைத் தீர்த்தனர். இதற்கு மாறாக, இன்னும் இந்தி மொழியில், கபீரைக் கவிஞராக மதிக்காத, பழைய மையில் பற்றுள்ள திறனாய்வாளர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக இல்லை. அவர்கள் கபீரை, ஒழுங்கற்ற செய்யுட்களைப் பாடுவதிலும் ஈடுபாடு கொண்ட சாதுக்களிலும் பக்தர்களிலும் ஒருவராகக் கருதுகின்றனர். இத்தகைய திறனாய்வாளர்கள், கவிதையை அமைக்கும் நேர்த்திக்கும், அதன் சிறந்த நடை முதலியவற்றிற்கும் தேவைக்கு மேற்பட்ட முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர். ஆனால், தனித்தன்மை என்பது பெரிய கவிஞரின் இலக்கணங்களுள் ஒன்றென்றால், கபீர், ஐயமின்றி அத்தகைய ஒருவராவார்.

சில சமயங்களில், கபீர் கையாளும் உருவகங்களும், சங்கேதங்களும் தெளிவற்றனவாக உள்ளன. ஆயினும் அவை இக்காலக் கவிஞர் கையாளும் தனிப்பட்ட உருவகங்களைவிட அதிகத் தெளிவற்றனவாக இல்லை. பிளாக்கேயையும் ரில்கேயையும் போன்று, கபீருடைய பல பாடற் பகுதிகள் எளிமையாகவும், ஆனால், தத்துவார்த்தப் பொருள் செறிந்தனவாகவும் உள்ளன. உண்மை என்ன வென்றால், கபீர் வெறுங் கவிஞர் மட்டுமில்லை; அவர் இறையுணர்வு மிக்க சாதுவாகவும் விளங்கினார். இவ்வாறு அவர் ஒரே சமயத்தில் இரு தன்மைகளுடையவராக விளங்கினார். அவரைப் பொறுத்த வரை இறையுணர்வும், கவிதையும் பிரிக்கக் கூடிய இருவேறு மன நிலையாக இல்லை. மறைஞானியான மீஸ்டர் எக்கார்ட் (Meister Eckhart) நன்கு குறிப்பிட்டுள்ளதுபோல், 'மனிதன் தன்னிடத்தும், கடவுளிடத்தும் ஒற்றுமையை நாடவேண்டும். அதாவது அவன் கடவுளை மட்டுமே காணவேண்டும். பிறகு அவன் 'திரும்ப' வேண்டும். அதாவது, அவனுக்குக் கடவுளைப் பற்றிய அறிவும், தன்னுடைய அறிவைப் பற்றிய உணர்வும் வேண்டும்.' கபீருக்கு இந்த வெறி இருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. எனவேதான் அவர், 'தாமரையே, நீ ஏன் வாடினாய்? குளத்து நீர் உன் தண்டுகளில் இருந்தது. நீ நீரில் பிறந்தாய், எப்பொழுதும் நீரால் குழப்பட்டே வாழ்ந்தாய். அருகில் நெருப்பும் இல்லை. ஆயினும் நீ ஏன் இறந்தாய்?' என்று வினாவினார்.

மொழி: கவிதை மூலமாக, மற்றவர்களுக்குக் கவிதைக்கு மிஞ்சிய உணர்வை உணர்த்துவதில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கும் வழிகளில் கவிஞர் கையாளும் மொழியின் தன்மையும் ஒன்றாகும். ஒவ்வொரு கவிஞரும், தனக்கே உரிய மொழி நடை

மினைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு, தான் கற்பனை செய்து கொள்ளும் அவையினரை நோக்கிப் பேசுகிறான். கபீர், அந்நாட்களில் படாடோப மொழியாக இருந்த சமஸ்கிருதத்தையோ அல்லது நீதிமன்ற மொழியாக இருந்த பாரசீகத்தையோ பொருட்படுத்தாமல், இப்பொழுது இந்திப் புலவர்களால், 'சதுக்கடி' (சாதுக்களின் மொழி) என்று கூறப்படும், தமக்கே உரிய கலப்பு மொழியில் செய்யுட்களையும் பாடல்களையும் இயற்றியதுதான் அவரது பெருமையாகும். டாக்டர் கோவிந்த திரிகுறையத், தமது 'கபீர் கீ விசார் தாரா' (கபீரின் சிந்தனைப் போக்கு) என்னும் நூலில் கூறுவது போன்று, 'கபீர் ஒரு மொழியைப் பயன்படுத்தவில்லை. அவரது 'பானி'யில் இந்தி, உருது, பாரசீகம் முதலிய மொழிகள், போஜ்புரி, பஞ்சாபி, மார்வாரி போன்ற பல வட்டார மொழிகள் ஆகியவற்றின் கலப்பைக் காண்கிறோம். கபீரின் நூல்களின் நம்பகமான முதல் தொகுப்பு, டாக்டர் சியாம் சுந்தர் தாசால் பதிப்பிக்கப்பட்ட 'கபீர் கிரந்தாவளி' யாகும். இது சம்வத் 1561 இலும், 1881 இலும் (கி. பி. 1508 ம் 1828 ம்) எழுதப்பட்ட இரு கைப் பிரதிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு பதிப்பிக்கப்பட்டது. மற்றொரு நம்பகமான தொகுப்பு, டாக்டர் ராம்குமார் வர்மாவால் தொகுக்கப்பட்ட 'ஸந்த் கபீர்' (சாது கபீர்). இதில் கிரந்த சாஹிபில் (சீக்கியர்களின் மத நூலிலுள்ள) உள்ள கபீரின் படைப்புக்களும் உள்ளன. இவ்விரு நூல்களிலும் நாம் (1) பஞ்சாபி மொழித்தன்மை, (2) போஜ்புரியிலுள்ள பெயர்ச் சொல், வினைச் சொல் வடிவங்கள், (3) சில 'கட்பாலி' வடிவங்கள் (தற்கால இந்தி), (4) பொருளுக்கேற்ற மொழி நடை, (5) வட்டார மொழிகளிலிருந்து பல சொற்கள், (6) கருத்துக்களை எளிதாகவும், நேராகவும் வெளியிடும் முறை, (7) சங்கேதங்களையும், சிறப்பான நிகழ்ச்சிக் குறிப்பையும் பயன்படுத்தல், (8) எவ்விதத் தரமான வடிவத்தையும் பின்பற்றாமை ஆகியவற்றைக் காணலாம்.

ஆச்சாரிய ராமசந்திர சக்லா, தமது 'இந்தி சாஹித்ய கா இதிகாஸ' (இந்திய இலக்கிய வரலாறு) இல், இந்தி மொழியின் சாதுக் கவிகள், தாங்கள் சித்தர்களிடமிருந்து பரம்பரைச் சொத்தாகப் பெற்ற கம்போவியைக் கையாண்டார்கள் என்று எழுதுகிறார். ஆனால் டாக்டர் திரிகுறையத், இக் கருத்தினின்றும் வேறுபடுகிறார். அவர் கபீர், பூர்வீ (கிழக்கு உத்திரப் பிரதேசத்திய, காசி வட்டார மொழி) மொழியை மட்டும் கையாளவில்லை; ஆனால் பிற வட்டாரங்களிலிருந்து வரும் சாதுக்களும் தம்மைப் புரிந்து கொள்வதற்காக, வேறு பல வட்டார மொழிகளையும் கையாண்டார் என்று கூறுகிறார். கபீர் இந்துப் பண்டிதர்களைப் பற்றிப் பேசும்போது பாரஸீக மொழிச் சார்புள்ள இந்தியைப் பயன்படுத்துகிறார். அவரது மொழியில், 'அச்சிலோ' போன்ற, வங்காள மொழியின்

வினே வடிவங்களைக் காண முடியும். இராஜஸ்தானி, லஹண்டா ஆகியவற்றின் சொற்களும் உள்ளன. அவருடைய மொழியின் தனித்தன்மை யாதெனில், அது எளிதாகவும், ஆனால் அதே சமயம் விளக்க அரிதாகவும் உள்ளது. இதைத் தவிர, அறிஞர்களுக்கு அவரது மொழியைப் புரிந்துகொள்ள வேறு சிரமமும் உள்ளது. கப்ருடைய பாடல்கள் செவிவழியாகவும், வாய்மொழி வாயிலாகவும் பயிலப்பட்டு வந்துள்ள காரணத்தால், அவற்றில் பல பாட பேதங்கள் இருக்கின்றன. இப் பாடபேதங்களும், அறிஞர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்கின்றன. பல சொற்கள் பெரும் மாற்றத்தையும், சிதைவையும் பெற்றுள்ளதால், அவற்றின் மூல வடிவத்தை ஆராய்ந்து கண்டு பிடிப்பதும், அறிந்து கொள்வதும் கடினமாகவுள்ளது. 'உலட் பான்சியாங்'களில் (முரண்படு கூற்றுக்கள்) கபீரின் மொழி அதன் பொருள் தெளிவின்மையாலும், புதை பொருள் இருப்பதாலும், (விதுசேகர பட்டாச்சாரியாவின் கருத்துப் படி) ஸந்தபாஷா (சந்திப்பு மொழி) அல்லது ஸந்தியா பாஷா (மாலை மொழி) என்றும் அழைக்கப் படுகிறது. டாக்டர் தாஸ் குப்தா, தமது 'தெளிவற்ற சமயவழிபாடுகள்' என்னும் நூலில், இதைப்பற்றி ஆராய்ந்து, இத்தகைய புதிர் போன்ற வழக்குக்களுக்குப் பல்வேறு காரணங்களைக் கொடுத்துள்ளார். ஒன்று, அவை எதிர்ப்பவர்களுக்கு குழப்பத்தை விளைவிப்பதற்காக, வேண்டுமென்றே கையாளப் பட்டிருக்கவேண்டும், அல்லது அபப்பிரம்ச மொழியும், இந்தி மொழியும் சேர்ந்ததால் உண்டானதாக இருக்க வேண்டும் அல்லது வங்காளம் பிஹார் எல்லைகளில் அத்தகைய மொழி இருந்திருக்க வேண்டும். சமஸ்கிருதத்தில் 'சந்தி' உருவக மொழி நடைக்குக் கூடப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கபீர் போன்ற கவிஞர், வேண்டுமென்றே இத்தகைய மொழியைத் தாந்திரிகர்கள் செய்ததுபோன்று, சாதாரண, சமுதாயத்துக் கொவ்வாததெனக் கருதப்படும் சில இரகசியக் கருத்துக்களையோ அல்லது குறிப்பிட்ட சம்பிரதாயத்தாருக்குரிய, தனிப்பட்ட செயல் முறைகளையோ, மறைப்பதற்காகக் கையாண்டிருக்கலாம். காரணங்கள் எவையாயினும் கபீரிடத்து, பகுத்தறிவுக்கு விரோதமாகத் தோன்றும் இத்தகைய பல பாடல்களைக் காண்கிறோம். மிகவும் நுணுக்கமான சமஸ்கிருதத்தைக் கையாண்ட பண்டிதர்களைக் குழப்பியடிக்கக் கபீர் வேடிக்கையாக இவ்வாறு செய்திருக்கலாம். இவ்வகையான 'ஸந்த மொழியின்' சில எடுத்துக் காட்டுக்கள் 'முரண்படு கருத்துக்கள்' என்ற தலைப்பில், கீழே கொடுக்கப் படுகின்றன.

முரண்படு கருத்துக்கள்

கபீரின் இந்தப் 'பதங்கள்' (பாடல்கள்) 'உலட்-பான்சியான்' அல்லது 'உலட் பதியா' (தலைகீழான மூங்கில் அல்லது மாறுபட்ட

பேச்சுக்கள்) என்றும் கூறப்படுகின்றன. இதற்கோர் எடுத்துக் காட்டு, 'கபீர் கிரந்தாவளி' (பக்.-14ல்) உள்ளது:—

இத்தகை அதிசய மனநிலையை
என்குரு கூறத் திகைத்துநின்றேன்
அத்தியுடன் சுண்டெவி பொருததுவே
அதிசயக் காட்சியி தோஅரிதே
புற்றில் சுண்டெவி புகுந்ததுவே
புஜங்கம் பயந்தே ஓடியது
இயற்கையின் இயல்பிற் கெதிராக
எவியும் பாம்பை விழுங்கியதே
என்றும் இஃதோர் பெருவியப்பே
எறும்புகள் மலைதனை யேபெயர்த்து
இழுத்துக் கொணர்ந்தன வெளியினிலே
சேவல் நரனுடன் செய்தது போர்
சேல்மீன் பின்தொடர்ந் ததுநீரை
பசு பால் குடித்தது கன்றிடமே
பசுவிற் கீந்தது பால்கன்றே
மாயம் இப்படி நிகழ்ந்ததுவே
மானும் கொன்றது புலிதனையே
வேடன் புதர்தனில் ஒளிந்திருந்தான்
விட்டன அம்பு களைமுயல்கள்
இப்பாட் டின்பொருள் உரைப்பவரை
ஏற்றிடக் குருவென, சொல்வார் கபீர்.

டாக்டர் ஹஜாரி பிரசாத்துவிவேதி, 'யோகியர்களின் உருவகங் களும் முரண்படு கருத்துக்களும்' என்னும் தலைப்புள்ள அத்தியாயத் தில், இக் கவிதைகளைப் பற்றி ஆராய்ந்து, 'கபீர் கிரந்தாவளி யி'லிருந்து அடியிற் கொடுக்கப் பட்டுள்ள மேற்கோளைக் காட்டி, விசுவநாத், விசார்தாஸ், கபீர் சம்பிரதாயத்தினர் ஆகிய மூவரும் இந்தப் பாடலிலுள்ள இத்தகைய 23 சங்கேதச் சொற்களுக்குக் கொடுத்துள்ள மூவேறு விளக்கங்களைத் தருகிறார்.

(ஸந்தன் ஜாகத் நீந்த் ந கியை)

சாதுக் கள்விழித் திருக்கையிலே

சற்றும் உறக்கங் கொள்ளாரே

ஏதமுறு சாவும் தின்பதில்லை, எண்ணில் யுகமும் மறைப்பதில்லை.

உடலைக் கிழத்தனம் அரிப்பதில்லை, உலகியல் தனக்கு மாறாகக்

கடலைக் கங்கை ஏற்றிடுமே, கனவிருள் கதிரவனை மறைக்கும்.

நோயாளி கொல்கிறுன் நவக்கிரகத்தை, நீர்வீழ் நிழலொளி
தருகிறது.

பாதம் இன்றி யேமுடவன், பத்துத் திக்கும் ஓடுகிறுன்.

கண்ணில் லாமல் குருடனுமே, காண்கின் றுனிவ் வுலகினையே.

பூயல்'இன் சுத்தை விழுங்கிடுமே, முற்றுமில் வியப்பை

விளக்குவார் யார் ?

கவிழ்குடம் நீரில் அமிழ்வதில்லை, நேர்குடம் நிரம்பு கின்றதுவே.

மாந்தர் தங்கள் வேறுபாட்டின் காரணங் கூறுதல் மிகவரிதே.

மாகுரு அருளால் அவர்களுமே. மாண்புடன் துன்பங்

கடப்பாரே.

குகையுள் உலகெலாம் கண்டிடலாம், குகைவெளியே ஒன்றும்

காணவில்லை.

அம்பு மேல்நோக் கித்திரும்பி, அழித்திட் டதுவே வேடனையே.
துணிவுடை யவரே பின்செல்வார் ;

வேண்டிக் கேட்டும் பாடகர் தாம், விரும்பியும் பாடமுடியவில்லை.

பேசா ஊமை பாடுகிறான், பெருவியப் பாக எப்பொழுதும்.

மாயக் காரன் விளையாட்டு, மன்னும் அவையைப் பார்க்கிறது.

'அன்ஹதி'ன் காரணம் மிகுகிறது.

சொற்சூற் றதையே சோதிக்கும், சொல்லொணுக் கதைகள்

இவையனை த்தும்.

நிலமோ வானில் புகுகிறது, நிர்மல மாணிடன், சொல்லிதுவே.

அமிழ்தம் கசியும் கலமின்றி, ஆறு கொள் நீரைத் தடுக்கிறது.

இராம ரசம்பருகியவன்தான், இறவா நெனக்கபீர் கூறுகிறார்.

இத்தகைய வரிகளை முதலில் படிக்கும்போது, விவேகமற்ற பிதற்றல்கள்போல ஒலிக்கின்றன. ஆனால் இச் சொற்கள் அனைத்துக்கும் சில சங்கேதப் பொருள்கள் இருக்கின்றன. மனம் பொதுவாக, மீன், நெசவாளி, வேடன், யானை, நிரஞ்சன் ஆகியவற்றோடு ஒப்பிடப்படுகிறது. ஆன்மா, மகன், கன்று, வேட்டை. சிங்கம், சுண்டெலி, தேனீ ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிடப்படுகிறது. மாயை, பரத்தையாகவும், பெண்ணாகவும், பெண்ணாடாகவும், பசுவாகவும், பூனையாகவும் கூறப்படுகிறது. உலகம் காடு போன்றே, அல்லது கடல் போன்றே உவமிக்கப்படுகிறது. பொறிகள் ஐந்தும், ஐந்து கன்னியர்கள் அல்லது நண்பர்களாகக் கூறப்படுகின்றன. இத்தகைய பாடல்கள், சில எண்களையும் குறிப்பிடுகின்றன. ஐந்து என்பது, பஞ்ச தத்துவங்களையோ, ஐம்பொறிகளையோ குறிக்கின்றது ; மூன்று, முக்குணங்களையோ, முக்காலங்களையோ, மூவுலகங்களையோ குறிப்பிடுகிறது ; எட்டு, ஹார்மோன்களைச் (உடலில் அகச்சுரப்பி களில் ஊறுகின்ற ஒருவகைத் திரவம்) சுரக்கின்ற, அகச்சுரப்பிகளின் இருப்பிடங்களை ஒட்டிய, உடம்பிலுள்ள, ஹடயோகிகளின் எட்டுக் கேந்திரங்களைக் குறிக்கும்.

பதினான்கு சந்திரர்களில் ஏற்றிய அறுபத்து நான்கு

விளக்குக்களில்

கோவிந்தன் இல்லா வீட்டில், குடியிருப்பது எச்சந்திரன் ?

என்பது போன்ற தோஹாவில், அறுபத்து நான்கு என்பது கலைகளுக்கும், பதினான்கு என்பது வித்தைகளுக்கோ அல்லது

சாதகங்களுக்கோ பதிலாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இம்மாதிரியான முரண்படு கூற்றுக்கள் பழங்கால உபநிஷத்துக் களிலிருந்தே வழி வழியாக வந்துள்ளன. தலை கீழான மரமும், இரு பறவைகளும் மிகவும் பெயர் பெற்றனவாகும். தைத்திரியோப நிஷத்தின் ஒரு பகுதியில், 'வானம் நிலத்தில் தங்குகிறது, நிலம் வானில் தங்குகிறது' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இது வஜ்ரயான பௌத்தர்களாலும், பின்னால் கையாளப்பட்டது. அவர்களின் மூலமாகக் கபீர் இதை மேற் கொண்டிருக்கலாம்.

சந்தம் (செய்யுள் யாப்பு)

கபீரின் செய்யுள் யாப்புக்களில் பலவகைப்பட்ட யாப்பினங்களை, அவற்றைக் கையாள்வதில் சிறந்த புலமையோ காணப்படவில்லை. அவர், சாதாரணச் சந்தங்களான தோஹா அல்லது சாகீ, சபத், ரமைனீ போன்றவற்றைக் கையாள்கிறார். இவை செளப் பாயிகள் அல்லது செளப்பாயி-தோஹாக்கள். முக்கியமாக, அவை பொருட்செறிவு கொண்ட ஈரடிச் செய்யுட்கள், அல்லது இசையமைப்போடு கூடிய நெடிய பதங்கள் (பாட்டுக்கள்). இவற்றுள் பல மெட்டுக்கள், நாடோடிப் பாட்டுக்களிலிருந்து எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் பல திரும்பத்திரும்ப வருவதற்குக் காரணம் இவை கோஷ்டிப் பாடலாகப் பாடப்பட்டதால் இருக்கலாம். அவர் மேற் கொண்டுள்ள எந்த யாப்பும், அதற்குரிய யாப்பிலக்கணத்துக்கு முற்றும் பொருந்தியதாக அமையவில்லை. அவற்றிற்குத் தமக்கே உரிய விதிகள் உள்ளனபோல் தோன்றுகின்றன. கபீர், தமக்கே உரிய இயைபுத் தொடை நயங்களோடு கூடிய ஒரு அமைப்பைப் பின்பற்றுகிறார்.

தமது 'மொகலாய அரசவையில் பாரஸீக மொழி வரலாறு' எனும் நூலில் M. A. கனி 'ஹமேன் ஹை இஷக் மஸ்தானே, ஹமேன்கோ ஹோஷியாரீ க்யா' என்பதை முதன் முதலில் இயற்றப்பட்ட உருது கஜலாகக் கொள்ளலாம் என்று எழுதியுள்ளார். ஆனால் இந்தக் கூற்று உண்மையென்று நிரூபிக்கப்படவில்லை. தக்கனி என்ற பிரிவையுடைய உருதுவில் இதைவிட முன்னாலேயே இயற்றப்பட்ட கஜல்கள் உள்ளன. ராம்பாபு சாக்ஸேனா எழுதியுள்ள 'உருது இலக்கிய வரலாற்றில்' சந்தர் என்ற பிராமணர் எழுதியதாகவுள்ள ஒரு கஜல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கபீர், உருது, அல்லது பாரஸீக யாப்பை மேற்கொள்ளாவிட்டாலும், அவர் சூஃபிகளுடைய கவிதைகளைக் கேட்டிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. கபீருடைய பாடல்களில் காதலைப் பற்றியும், அன்பைப் பற்றியும், கடவுள் அநுபூதியின் போதையைப் பற்றியும் உவமைக் கதைகள், சூஃபிகளின் கருத்துக்களைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டனவாகத் தோன்றுகின்றன.

கபீர், பண்பு நலமிக்க கவிஞர் இல்லை. அவர் தமது பெரு மசிழ்ச்சியையும் வருத்தத்தையும் தமக்குச் சௌகரியமாகவும் எளி துக் கவுமிருந்த எந்த மொழியின் மூலமாவது வெளியிட விரும்பினார். அவர், அழகான, திருந்திய சொற்களுக்காகக் காத்திருக்கவில்லை. திரனாய் நடுவரின் பாராட்டையும் பொருட்படுத்தவில்லை. ஆகையால் அவருடைய படைப்புக்களில் ஒருவித முரட்டுத் தன்மும், நாசுக்கின்மையும் காணப்படுகின்றன. இவை அவற்றிற்கு ஓர் அபூர்வ வணப்பைத் தருகின்றன. அவருடைய செய்யுள் அமைப்பு, எளிதாகவுள்ளது. ஆயினும் அது மனத்தை விட்டகலாது இருக்கிறது, அவருடைய தோஹாக்களும் பதங்களும் பெரும்பாலும் அவருடைய பெயரோடு இணைந்து முடிவு பெறுகின்றன. அக்காலத்தில் ஒருவரைப் பார்த்து அவரைப்போல் நடப்பவர்களும், கருத்துத் திருடர்களும் எண்ணிறந்து இருந்து வந்ததால், இவ்வாறு செய்வது ஒருவகை நூலுரிமைப் பாதுகாப்புப் போன்று இருந்தது. மூல எழுத்தாளரின் முத்திரை இவ்வாறு தேவையாக இருந்தது. அதனால்தான் இடைக்காலப் பக்திக் கவிகளின் பாடல்களில், 'மீரா சொல்கிறார், ஓ, கிரிதர நாகர்!' அல்லது 'துளசிதாஸ் சொல்கிறார்...' அல்லது 'சூரதாஸ், சியாமை நினைந்து...' என்பது போன்ற வரிகள் காணப்படுகின்றன.

கபீரின் தோஹாக்களைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடவேண்டும். ஏனெனில், பிற்காலத்திய இந்திக்கவிஞர், இடைக்காலத்து, 'ஆர்யா சப்த சதீ'க்களைப் பின்பற்றி 'சத்சயீக்கள்' என்று வழங்கப் பெறும் 700 தோஹாக்கள் கொண்ட பல தொகுப்புக்களை இயற்றியிருக்கிறார்கள். ஆனால் கபீர் இந்த 700 என்னும் மாய எண்ணைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

பிற கவிதை இயல்புகள்

மராத்திக் கவிஞரான நாமதேவ், பாஞ்சாலக் கவிஞரான நானக், தெலுங்குக் கவிஞரான வேமனா, கன்னடக் கவிஞரான 'அக்கோ' ஆகியோரும் கபீரைப் போன்று, சாதி, சமயம், சம்பிரதாயம் ஆகிய கட்டுப்பாடுகளைத்தையும் தகர்த்தெறியும் ஒருவித அரிய பரந்த மனப்பான்மையும், மனிதப் பண்பும் பெற்றிருந்தனர். மக்களின் மனத்தில், சமயப் பற்றும், சடங்குப் பற்றும் தீவிரமாக வேருன்றியிருந்த அக்காலத்தில், இவ்வாறு இவர்கள் இருந்தது மிகமிக அரிதே. இந்தி விமர்சனத்தில் கபீர், முதற் புரட்சிக் கவிஞராகவும், எல்லாருக்கும் முற்பட்ட நவீன வாதி யாகவும், புதியதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளார். (ஜூன் 1966ல் கபீர் சிறப்பிதழாக, பூர்பீடம்ஸ் என்ற வெளியீட்டில் வெளியான யஷ்பால், சம்பூர்ண நந்த், அமிருதலால் நாகர், அவிசர்தார் ஜாஃபரி, ஃபிராக்கோரக்புரி, பிரகாஷ் சந்த்ரகுப்தா, E. செலிஷேவ்

முதலாளிகளின் கட்டுரைகளைப் பார்க்கவும்) ஒரு இனிய திறமையாளர் மிகவும் மனமொப்பிக் கபீரை இந்தியில் 'பீட்' (Beat) கவிதைக்குத் தாத்தா என்று துணிந்து கூறுகிறார்.

மேலே குறிப்பிட்ட கட்டுரைகளெல்லாம் கபீர், வாசகரையோ, கேட்பவரையோ, எவ்வாறு வியப்பில் ஆழ்த்தி விடுகிறார் என்பதையே வலியுறுத்துகின்றன. கபீரைப் படித்த பின், படித்தவர் தாம் முற்றிலும் மாறிவிட்டது போன்றோ, அல்லது முற்றிலும் உணர்ச்சி வசப்பட்டது போன்றோ உணருகிறார். இவ்வாறு அவர் தமது எழுத்து நடையில் வெற்றி பெற்றதற்குக் காரணம், அவர் நெசவாளியாகத் தாம் பெற்ற அநுபவத்தையோ, உயர்ந்த சாதி இந்துக்களாலோ, அல்லது பழைமையில் பற்றுள்ள இஸ்லாமியர்களாலோ, துன்புறுத்தப்பட்டவராகத் தாம் அடைந்த அநுபவங்களுையோ, எல்லாரும் ஏற்கும் வகையிலும், உணர்ச்சிகளை மிகவும் தூண்டும் வகையிலும் மாற்றித் தம் படைப்பில் அமைத்துக் கொண்டதேயாகும். அவருடைய எதிர்ப்புக் குரல் பேச்சுற்ற கோடானுகோடி மக்களின் குரலாக மாறுகிறது.

ஃபிராக் கோரக்புரியின் கருத்துப்படி, கபீர், கிழக்கு உத்திரப் பிரதேச கிராம மக்களின் மொழியைப் புதிய பொருளுடன் பொலிவுறச்செய்தார். அவர்களின் வட்டார மொழியை, அவர் ஆற்றலுடன் ஒளிரச்செய்தார். முறையாகப் படிக்காமலிருந்தும், இந்திய இலக்கியத்துக்கு மிகச் சிறந்த தொண்டாற்றிய கபீர், இந்த வியத்தகு மாற்றத்தை எவ்வாறு செய்தார் என்பதை விளக்க, ஃபிராக், பல எடுத்துக் காட்டுக்களைத் தருகிறார். கபீர், மானிட வாழ்க்கையை, அழியுந்தன்மையதாகக் கருதினார். எனவே T. S. இலியட் கூறியிருப்பது போல, 'பிடி மண்ணுள் உள்ள பயங்கரத் தன்மையை' அறிந்திருந்தார். 'ரோஜாவினுள்ளிருக்கும் புழு' என்னும் இவ்வுணர்வு கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன போன்ற தோஹாக்களில் நன்கு வெளியிடப்படுகிறது. 'காற்கணத்தில் நடப்பதை அறியோம் யாம், கருதுகிறோம் திட்டமிட்டு மறுநாளைக்கு,' 'கழுகு, கௌதாரிமேல் பாய்வது போல், காலன் திடரென வருகின்றான்':

'தோட்டக்காரன் வரக்கண்டு, தொடங்கின கத்திட
மொட்டுக்கள்.

ஏடவிழ் மலர்களைப் பறித்துவிட்டான், எங்கள் முறைதான்
நானாவரும்'

'மண்கூறியதே குயவனிடம், மாண்பிலா தென்னைமிதிப்
பாளேன்?

நண்ணும் ஒருநாள், அப்பொழுது, நான்தான் உன்னை
மிதிப்பேனே.'

இது போன்ற ஒரு 'ருபாயி' உமர்கையாமின் 'குசா நாமா' வில் காணப்படுகிறது.

காந்தியடிகள் சபரீன் கீழ்க்கண்ட பாடலைத் துமது நித்தியப்
பிரார்த்தனைப் புத்தகத்திலு் சேர்த்துக் கொண்டார் :—

(ஜீனி ஜீனி பீனி சதரியா.....)

(ஜீனி ஜீனி யெனவே, நெய்திடு போர்வை.....)

நெசவு பாவு என்ன ? ஊடுநூ லென்ன ?

போர்வை நெய்ய உதவும், நூல்கள்தாம் என்ன ?

‘ இங்கலா ’ ‘ பிங்கலா ’ நெசவுபா ஊடு

‘ சுஷமன் ’ போர்வையின், நூல்கள் தாம்ஆகும்

எட்டுக் கமலங்கள், எழில் பத்து இராட்டினங்கள்

ஐந்துமூ லப்பொருள்கள், மூன்று போர் வைக்குணங்கள்

பரமனுக் கிதைச் செய்யப் பத்து மாத மாயிற்று,

கட்டியும் அடித்துமதைத் தலைவர் நன்கு செய்திட்டார்

கடவுளரும் மனிதர்களும், கற்றறிந்த அறிஞர்களும்

அணிந்தணிந் திப்போர்வை, அழுக்குறவே செய்தனரே.

கபீர்தாஸ் கவனமுடன் பயன்படுத்தி அதையே,

முன்போல நன்றாக வைத்து விட்டார் இன்று.

நெசவுதான் கபீரின் தொழில். காந்தியடிகளும், நூற்பதையும்
நெய்வதையும் மிகவும் ஆதரித்தார். இவ்வீரு பெரியவர்களும், வர
லாற்றின் வெவ்வேறு காலத்திலும், வெவ்வேறு சூழ்நிலையிலும்
வாழ்ந்தார்கள் என்றாலும் இவ்வீருவரிடையேயும், பல வ்ஷயங்
களில் மிகுந்த ஒற்றுமை உள்ளது.

கபீரின் கவிதையில் மற்றொரு சிறந்த தன்மையும் உள்ளது ;
அது என்றுமே சுவையற்றுப் போவதில்லை. உள்ளமைதிக்காக,
மனிதன் இடையறாது தேடும் தேட்டமும், ஒழுங்கற்ற அமைப்பினை
யுடைய சமுதாயத்தில் வாழும் மனிதனின் விருப்பங்களும் ஆகிய
மனிதருடைய அடிப்படை விருப்பங்களைக் கபீர், நன்கு குறிப்பிட
முயன்றார். சமயங்கள், குறுகிய நோக்கங்கொண்ட சமயச் சடங்கு
களாக மாறுகின்ற இடங்களிலும், ஆன்மீகத் தத்துவங்கள்,
வார்த்தை ஜாலங்களாவும், மொழிச் சிக்கல்களாகவும் மாறும்
இடங்களிலும், மனச்சாட்சிக்கு நெருக்கடி ஏற்படும் இடங்களிலும்,
கபீரின் கவிதை, உள்ளுணர்வைத் தூண்ட மிகவும் உதவுகிறது. சில
சமயங்களில், மதிப்பிற்குரிய படித்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்
பவரின் போலிவேடங்களைக் கிழித்தெறிந்து, அவர்களுடைய
இரட்டை நாவினையும், இரட்டை எண்ணங்களையும் அம்பலமாக்கி,
நம்மை குறிச்செய்யப்படு செய்கிறார் கபீர். ஆயினும் நம்பிக்கை
பெறாமல்கொள் அறிகுறு ஒன்றும் அவர் கவ்வையில் இல்லை. அவரது
கவ்வை நமக்கம், என்னை நினைந்த பன்னத்தாக்காகவோ, பிரி
லாசிய இரட்டைகவோ, ஒரு பொழுதும் கட்டை முடியாத பெரும்
பன்னமாகவோ இல்லை. அவரிடம் நாட்டுப்புறத்தானின் உறுதி
யான, புரட்டிசரமான ஊக்கம் உள்ளது. எப்பொழுதும், அவருக்கு,

எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட நம்பிக்கை உண்டு. இந் நம்பிக்கையின் ஊற்றுக்கள் அனைத்தும், ஆன்மீகமானது. எனக்கும் மந்தம் பளிக்காத இந்த யுகத்தில், இவை யாவும் உண்மையற்றனவாகத் தோன்றுகின்றன என விவாதிக்கலாம். ஆனால் அவருடைய கடவுட் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளாதவருக்கும் சுவைப்பதற்கு அவருடைய கவிதையில், கடவுட் கொள்கையைத் தவிர, வேறு பல விஷயங்களையும் கபீர் பொதிந்துவைத்துள்ளார். எனவே, கபீரை அநுபவிப்பதற்கு நாம் கபீர் சம்பிரதாயத்தைப் பின்பற்றுபவராக இருக்கவேண்டியதில்லை. அவர் என்றுமே பெரிய கவிஞராக விளங்கிக் கொண்டிருப்பதற்கான இரகசியம் இதிலேதான் இருக்கிறது. அவர் காலத்தையும் இடத்தையும் கடந்து நிற்கிறார். அவருடைய கவித்வ நோக்கு அகன்று உயர்ந்துள்ளது. பதின் மூன்றாவது அல்லது பதினான்காவது நூற்றாண்டில் எத்தகைய அரசியலமைப்பு இந்தியாவில் இருந்ததென்பதைப் பற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை; அவர் தமது காலத்திலிருந்த இலக்கியக் கோட்பாடுகளுக்கு முரணான கோட்பாடுகளையோ, அல்லது பரம்பரைக் கோட்பாடுகளையோ கூடப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவர் நீட்சே கூறியிருக்கும், 'மனச்சாட்சி கூறியதை' மட்டுமே செய்தார். அவ்வாறு செய்வதற்கு எக்காலத்தும் மிகுந்த துணிவு வேண்டும். உண்மையை உரைப்பதற்கு வேண்டிய அந்தத் துணியையும், அதன் பலன்சளை அநுபவிக்கத் தேவையான வீரத்தையும் கபீர் பெற்றிருந்தார். எனவே கபீரின் கவிதை பல மரபுக் கட்டுப்பாடுகளைத் தகர்த்தெறிவதால், அது பிற கவிதைகளினின்றும், முற்றிலும் வேறுபட்டு விளங்குகிறது. அது 'சுதந்திர ஆன்மா'வின் கவிதையாகும்.

மொழி பெயர்ப்புக்கள்

(அவிநாசி துலாஹா கப் மிவி ஹௌ...)

அழியா மணமகன் கிடைப் தென்றோ...

இறவாக் காதலனை என்று சந்திப்பேன் ?

பக்தரட் சகனைப் பார்ப்ப தென்றோ ?

நீரில் பிறந்தேன் நான், நீரைநே சிக்கின்றேன்.

நீர்வேட்கை நீர்வேட்கை என்று கதறுகிறேன்.

அன்பேயிங் குன்பொருட்டு, ஆவலுடன் காத்து நிற்கும்.

அன்புடைய விரஹினி நான்

வீட்டைத் துறந்து விட்டு, விருப்புடனே காதலுற்றேன்
 ஆட்கொள்ள உன்னடிகள் ஆதரித்து நிற்கின்றேன்.
 இதயத்தி னுள்ளே இருக்கின்ற தோரிறுக்கம்.
 இதமளிக்கும் நீரின்றி இன்னலுறும் மீனெனவே.
 பகலும் இரவும் பசியில்லை தாகமில்லை
 சுகமில்லை வீட்டினிலும், சுகமில்லை முன்றினிலும்.
 படுக்கையும் எனக்குத்தான் பகையாக மாறியதே.
 கடுமையாய் இரவெல்லாம், கண்விழித்து வாழ்கின்றேன்.
 இறைவனே நாங்களுனக் கேற்புடைய கன்னியரே.
 குறைவிலா நீயேதான் கொழுநனும் எங்களுக்கே.
 அன்பே, அருளாளா, ஆதரித்து வருவாயே.
 வண்மை மிகவுடைய வண்மைசால் பிரமன்நீ.
 இன்னுயிரை நாங்கள் இப்பொழுதே விட்டிடுவோம்.
 இன்றேல் நீயெம்மை ஏற்பாயே உன் தமராய்.
 கபீர்தாஸ், விரகம் கடிதினில் பெருகுதெனக்
 கதறுகிறான் ஆண்டவனே கடைக்கண்ணால் பார்த்திடுவாய்.
 [தலைப பின் பாலம் மோர் ஜியா...]
 காதல னின்றிக் கலங்குதே என் மனம்.....
 காதல னின்றிக் கலங்குதே என் மனம்
 ஆதவன் வருபகல் அமைதியில் லாமலும்.
 துன்புறு இரவு தூக்கமில் லாமலும்
 இன்னவா றமைதியின்றி இரவினைக் கழித்தேன்.
 நீரிறைச் சக்கரம்போல் நித்தமும் உடல் மனம்
 ஆர்வமாய் மேல் நோக்கிப் பார்க்குமே எஞ்ஞான்றும்.
 வாழ்க்கை வெறும் படுக்கை மிசை வறிதாய் வீணானதே.
 கண்கள் சோர்ந்தனவே, காண்கிலேன் எவ்வழியும்.
 கண்ணோட்ட மில்லாத கடவுளெனை நினைக்கவில்லை.
 கபீர்தாஸ் கூறுகிறார் கவனியுங்கள் சாதுக்காள் !
 என்னுடைய வலிகள் தமை, இங்கே அகற்றிடுவீர்.
 கொன்னே துக்கங் கைக் கொண்டுவிட்ட தென்றனையே.
 பியா மிலன் கீ ஆஸ் ரஹெனன் கப் லௌன் க ட.....
 என் தலைவர் ஆசையிலே, எதுவரையில் நிற்பேனோ.....
 காதலனை எதிர்நோக்கிக் கால்கடுக்க நின்று
 ஏதமுற எவ்வளவு நேரம்தான் நின்றிடுவேன் ?
 இவ்வளவு உயரம் ஏறஎன்னால் முடியாது
 அவ்வளவு வெட்கம் அகத்தினில் நிரம்பியதே.
 என் கால்கள் உறுதியின்றி எத்திசையும் விழுக்கின்றேன்.
 மறுபடியும், மறுபடியும், மறுபடியும் ஏறுகிறேன்.
 கால்களையே நானும் கவனமுடன் வைக்கின்றேன்
 என்மெய் முழுவதுமே, வெட வெடென நடுங்குதுவே.

எனவே நான் அஞ்சுகிறேன், எண்ணற்ற வகையினிலே.
 என்னுடைய கர்மத்தின் ஏமாற்றம் எனைச் சூழ்ந்தால்.
 ஏமாற்றம் தன்னிலேநான், இருந்திடவும் செயலாமே.
 நாளை மிக இனையள், நவையில்லா தவளன்றோ
 பாதை இதுதானும் படுவொடுக்க மாயுளதே
 உன்னுடைய நடைதானும் உறுதியற்று உள்ளதுவே.
 எவ்வாறு உன்னை நான் எதிர்கொண்டு சந்திப் பேன் ?
 உன் திரையை நீக்கி, உன்மனத்தே சொல்லைக் கொள்
 பித்துக் குளிப் பெண்ணே, பெம்மான் தான் உன்றனையே.
 சித்தத்தி னுட்காண்பான், செப்புகிரூர் கபீர்தாஸர்.
 அபன் பெள ஆப்ஹீ பிஸாரோ.....
 தன்னைத் தானே மறந்து விட்டான்.....
 தன்னைத் தானே மறந்து விட்டான்
 கண்ணாடி வீட்டில் நாயொன்று
 கண்டுதன் நிழலைக் குரைப்பதுபோல்
 சிங்கம் தன்நிழல் தனைக்கண்டு
 சீறிக் கிணற்றில் விழுந்ததுபோல்
 வெள்ளைப் படிசுப் பாறைமிசை
 வெறிகரி கொம்பைக் குத்தியதே
 குரங்கு, கையில் உணவிருக்க
 கூத்தா டியதே வீடுதொறும்
 காட்டில் வாழும் கிளியென்று
 கபீர்தாம் உன்னைக் கூறுகிரூர்
 கூட்டில் உன்னைப் பிடித்தடைத்துக்
 கொண்டது யாரோ கூறுவாயே !
 ஐஸோ பரம் பிசுர்சன் பாரி.....
 இத்தகை பெரும் பிரமை இப்பெரும் படைப்பில்.....
 இத்தகை பெரும் பிரமை இப்பெரும் படைப்பில்—
 வேதமும் குரானும் சுவர்க்கமும் நரகமும்
 ஆண்தான் யாரோ பெண்தான் யாரோ ?
 கலம்களி மண்ணைச் செய்யப் பட்டது
 நாதமும் பிந்தும்¹ ஒரே மாதிரி.
 குடம் உடைந்தால் அதைக் கூப்பிடும் பெயர் எது ?
 மூடாதேடு, முற்றும் தொலைந்தாய்
 அதேஎலும்பும் தோலும், அதேசிறுநீர் மலமும்
 அதே இரத்தம் மஜ்ஜையுடன்
 அனைத்தும் ஒரே முத்திரை
 படைப் பனைத்தும் அதே துளியே

1 நாதமும் பிந்தும் என்பன ஒலியும் ஒரு துளியுமாகும். இவற்றிற்கு இரகசியப் பொருளும் சங்கேதப் பொருளும் உண்டு.

4.

பார்ப்பு பான்யார்? சூத்திரன் யார்?
பிரம்மா 'ரஜஸ்', சங்கர் 'தமஸ்'

பெரும்சத் குணன் ஹரியே
இதயந் தோறும் ராமன்தான்
இருந்தே வினையாடுகிறான்
இந்து வென்ன? துருக்கனென்ன?
என்று கபீர் கூறுகிறார்.

தோகோ பீவ் மிலேங்கே, கூங்கட் கேபட் கோல்ரே.....
உன்கா தலனைச் சந்திப்பாய், உன்முகத் திரையைத்

திறந்திடுவாய்.....

உன்கா தலனைச் சந்திப்பாய்,
உன்முகத் திரையைத் திறந்திடுவாய்
இறைவன் உயிர்தொறும் உறைகின்றான்
இயம்புவ தேனநீ கடுஞ்சொற்கள்?
செல்வம் அழகால் செருக்கடையேல்,
செகத்தில் பொய்இவ் வைற்றவாடை
பாழாம் மஹலில் விளக்கேற்றிப்
பரமநம் பிக்கையோ டலையாதே
கண்விழித் தும்கடும் யுக்திகொண்டும்
கண்டேன் அருமைக் காதலனை
கவினுறு மஹலில் கண்டேனே
அதுபே ரின்பம் என்பார் கபீர்.

'அன்ஹத்' பறை ஒலிக் கின்றதுவே.

ரஹ்னா நஹீ; தேஸ் பிரானாஹை.....

வீடிங் கில்லை, வேற்றவர் நாடிது.....

வீடிங் கில்லை, வேற்றவர் நாடிது

இவ்வுலகமொரு காகிதப் பொட்டலம்

இதிலொரு துளிவிழின் எல்லா மழியும்

இவ்வுலகம்ஒரு இடர்மிகு முட்புதர்

இதனில் சிக்கியே இழந்திடுவார்களே

இந்த உலகம் மரங்களும் செடிகளும்

இதில்தீப் பற்றின் எரிந்திடும் உறுதியாய்

கபீர்தாஸ் கூறுகிறார் கவனிப்பீர் சாதுக்காள்

சத்தரு பெயரே சாலும்நற் குறிக்கோள்.

புடியா ஹன்ஸீ போவி.....

கிழவி சிரித்துக் கூறுகிறான்.....

கிழவி சிரித்துக் கூறுகிறான், கேளீர் என்றும் நான் இனையள்
என்னிலும் இங்கே இனையள் யார்? என்னிலும் அழகிய

பெண்தான் யார்;

வெற்றிலை சுவைத்துச் சுவைத்தெனது, வெண்பற் கள்தாம்

விழுந்தனவே.

கங்கையில் குளித்துக் குளித்தெனது, கருமுடி கள்தாம்
உதிர்ந்தனவே.
கண்மை யிட்ட காரணத்தால், கண்கள் தாமும் அவிந்தனவே.
பரபுரு ஷர்களை¹ ஏற்பதிலே, பாழாய்க் கழிந்தன வாழ்
நாட்கள்.

ஆண்கள் என்றன் உணவென்றே, அறிந்து கொள்ளு வாழ்நீயே.
அறியா தவரின் பொருட்டென்னை, அணிசெய்தேநான்
கொள்கின்றேன்.

கிழவி மகிழ்ச்சியில் பாடுகிறாள், கேள்வன், குழந்தைகள்
தின்கின்றாள்.
என்றே தானும் கபீர்தாசர், ஏற்புட னேநனி கூறுகிறார்.

மாயா மஹா டகினி ஹம் ஜானீ.....

மாயை பெரிய வஞ்சகி, நாம் அறிவோம்.....

மாயை பெரிய சூனியக் காரி. வஞ்ச கியுங் கூட
கையிற் பாசக் கயிறு போல, கைக்கொள் வாள் அவள்
முக்குணங்கள்.

இனிய சொற்களைப் பேசுகிறாள், இலக்குமி ஆகிறாள் கேசவற்கு.
சிவனின் பவானி அவள்ஆவாள், பூசாரிக் கவள்

மூர்த்தியாவாள்
தீர்த்தங் களிவ் அவள் நீராவாள், யோகியருக் கவள்யோ
கினியாவாள்
அரசனுக் கவளோ அரசியாவாள், அவள்சில ருக்கோ
வைர மாவாள்.

சிலருக் கோ அவள் சிதறிய கௌடி²யாவாள்
பக்தருக் கவளே பக்தையாவாள், பிரம்மா வுக்கவள் பிரம்மானி.
கபீர்தாஸ் கூறுகிறார், கவனியுங்கள், சாதுக்காள்.
முற்று மென்றும் சொல்லாத, முடிவில்லாக் கதைதானிதுவே.

லாவோ பாபா, ஆகி ஜலாவோ, கரே ரே.....

கொண்டுவா பாபா தீயை கொளுத்திடு வாயிவ் வீட்டை.....

கொண்டுவா பாபா தீயை,

கொளுத்திடு வாயிவ் வீட்டை.

இதன்கா ரணத்தால் இம் மனது,

இவ்வணி கத்திலடை பட்டதுவே

என் மனத்தில் வாழ்கின்றாள் மாயக்காரி,

எப்பொழுதும் ஆன்மாவைக் கொட்டுகின்றாள்.

அவளுக் கைந்து பிள்ளைகளாம்

இரவும் பகலும் எப்பொழுதும்,

என்னை ஆட்டு விக்கின்றார்.

கபீர்தாஸ் கூறுகிறார், கடவுளுக்கு நான் பணியாள்.

1. பரபுருஷர் - மற்ற மனிதர்: காதலர்.
2. கௌடி - சிப்பி.

இம்மாயக் காரியுடன் இருக்கின்றேன் வெறுப்பாக.

பாரி கடுஹளந்தோ பஹு டரௌன்.....

கனமென் றுரைக்க அஞ்சிடுவேன்.....

கனமென் றுரைக்க அஞ்சிடுவேன்,

கனமிலா ணென்றிடின் பொய்யாகும்.

எனவென் றறிவேன் இரா மனைநான்

என்னிரு கண்கள் காணவில்லை.

அதிசய மானவன் அவனென் பார்,

அதிசய மனைத்தையும் மறைக்கின்றான்.

வேதமும் குரானும் அறியாவே,

வீண்பேச் சிதனை நம்புவார் யார் ?

நடிகனின் வழிகள் அறியவொண.

உன்கதிப் படியே நடந்திடு நீ.

மெல்ல மெல்ல நடந்து சென்றால்

எல்லை தன்னை எய்திடுவாய்.

நைநோன் கீ கரி கோட்டரீ.....

கண்களை அறையாய்ச் செய்திட்டு.....

கண்களை அறையாய்க் கருமணியைக்

கட்டில் ஆக்கி, விழியிமையைப்

பண்ணித் திரையாய் அதனுள்ளே,

பரமனை வைத்து மகிழ்ந்தேனே.

அயலிடம் சென்ற அன்பருக்கு,

அன்புக் கடிதம் எழுதிடலாம்.

கயல்விழி, மனது உடவினிலும்,

கலந்துறை வோர்க்கென் கூறுவதோ ?

அரே, இன்தோவுன் ராஹ் ந பாயே.....

இருவரு மேதம் வழியிழந்தார்.....

இருவரு மேதம் வழியிழந்தார்.

இந்துக்கள் உயர்ந்தவ ரெனக்கூறி

இதரரை நீர்ப்பாளை தொடவிடாரே.

இந்துவே தாசியின் அடிதனிலே

ஆனந்தமாகத் தூங்குகிறான்

அவர்களின் இந்து மதம் பாரீர்

முஸ்விமின் பீரும் ஔவியாவும்.

முடுகியே கோழிக் குஞ்சுதின் பார்,

இந்துவி னுடைய இந்து மதம்.

இஸ்லாமியரின் இஸ்லாமும்

இரண்டையு மேநான் கண்டுள்ளேன்.

கபீர்தாஸ் கூறுகிறார், கவனியுங்கள் சாதுக்கார்

எவ்வழி யைப்பின் பற்றுவது ?

‘ ந ஐரானே சாஹிப் கைசா ஹை ’.....
‘ தலைவன் எவ்வாறு றுளனென்று, சற்றும் நானே அறியேனே. ’.....

தலைவன் எவ்வாறு றுளனென்று,
சற்றும் நானே அறியேனே.
முல்லா இரைந்து கத்துகிறான்.
முஸ்லிமின் மகுதி நனிவிருந்து.
உன்றன் இறைவன் செவிடோசொல்,
பூச்சியின் கால்களில் சிலம்பிருப்பின்,
புண்ணியன் அவ்வொலி யையும் கேட்பான்.
செபமாலைகளை எண்ணிடலாம்
சின்னம் முகத்தின் அழுதிடலாம்
நீள்சடை தன்னையும் கொண்டிடலாம்
ஆனாலும் உன் இதயத்தில்,
அவநம் பிக்கைக் கத்தி உண்டு.
இவ்வாறாக இறைவனை
எய்திட என்றும் முடியாதே.

பர்பதி பர்பதி மேன் பிரியா.....
மலேதோ றும்நான் தேடுகிறேன்.....

மலேதோ றும்நான் தேடுகிறேன்
மாண்புறு கண்கள் அழுதிழந்தேன்.
இறந்த வர்களை உயிரெழுப்பும்,
இன்னரு மருந்தைப் பெறவில்லை.
கணந்தொறும் உன்னை யெண்ணி யெண்ணிக்
கண்கள் எனக்கு எரிந்தனவே.
உன்னை நானும் பெறவில்லை,
உரிய மகிழ்ச்சியும் அடையவில்லை.
துன்பத் துடனே உழல்கின்றேன்,
துயரிலா ஆலகம் மகிழ்கிறதே.
உண்டும் உறங்கியும் வருகிறதே.
கப்பீரு தாஸனே துன்பத்தில்
கண்விழிப்புடனே அழுகின்றார்.

பண்டித் பாத் பதந்தே குட்டா.....
பண்டிதா பொய்யாய்ப் பகர்கிறார் வாதம்.....

பண்டிதர் பொய்யாய்ப் பகர்கிறார் வாதம்
இராமன் பெயரைக் கூறுவதால்
இலகுவில் விடுதலை கிடைக்குமென்றால்
‘ சர்க்கரை ’ என்று கூறுவதால்
சாலவும் இனிப்பாய் வாயிருக்கும்
‘ நெருப்பு ’ என்றே நாம் சொல்லி
நெருப்பை மூட்டிட முடியுமன்றோ ?
தண்ணீர் என்று சொல்லிவிட்டுத்

தாகந் தன்னைத் தணித்திடலாம்
 கூட்டின் உள்ளே இருக்குங்கால்
 கூண்டுக் கிளிஹரி பெயர்கூறும்
 காட்டில் பறந்து போனதுமே
 கவினுற அப்படி மொழிவதில்லை
 சிற்றின் பத்தையும் மாயையுமே
 சேர்ந்தது உண்மையில் உன்காதல்
 ஹரியின் பக்தர்கள் இடத்தினிலே
 அடக்கம் போலக் காட்டுகிறாய்
 உறுதியாய்க் கட்டப் பட்டு (பாடையில்) நீதான்
 நரகிற் குச்செல் வாயென்றே
 நவில்லின் றுன்கபீர் தானிங்கே.
 நா மைன் தர்மீ, நாஹி அதர்மீ.....
 மதவெறியன் நானல்லன், மதமிலானு மல்லன்.....
 மதவெறியன் நானல்லன், மதமிலானு மல்லன்
 துறவியு மல்லன்நான், தூர்த்தனுமே அல்லன்.
 உளறுவது மில்லைநான், உற்றுநோக்கவு மில்லை
 தலைவனும் இல்லைநான், தாசனும் இல்லையே.
 கட்டுண்டும் இல்லைநான், கட்டிலாச் சுதந்திரனுமில்லை.
 தனியேயும் மில்லைநான், தலைப்பட்டு மில்லை.
 நரகிற்கும் போவதில்லை, நற்சொர்க்கம் செல்வதில்லை.
 எல்லா வினையும் என் வினையே.
 எனினும் அவற்றிற் கப்பால் நான்—
 இத்தகைய சமயந்தான் என்றென்றும் அரிதே.
 இதனைத்தான் பெற்றவரே உறுதியாய் உள்ளவரே.
 கபீர்தாஸ் புது மதத்தை நிறுவுவது மில்லை.
 கருதுகிற மதந்தன்னை அழிப்பதுவு மில்லை.
 ஸந்தன் ஜாத் ந பூச்சோ நிற்குணியான்.....
 குணங்கள் கடந்த சாதுவிடம், குலமும் சாதியும் கேட்காதீர்.
 குணங்கள் கடந்த சாதுவிடம், குலமும் சாதியும் கேட்காதீர்.
 சாதுக்கள் பிராமணர், சாதுக்கள் கூடித்திரியர், சாதுக்கள்
 வைசியரும் ஆவார்.
 சாதுக்கள் முப்பத்தாறு சாதிகளிலு முள்ளார்—
 பொருளற்றுக் கேட்பானேன்?
 சாதுக்கள் தங்களுளே நாவிதரு முள்ளார்.
 சாதுக்க ளுள்வண்ணூர் தச்சருமே உள்ளார்,
 செம்மான் ரைதாசர் சிறந்தவொரு சாது.
 ஸ்வபச்ச ரிஷிதாமும் சுத்தஞ்செய் தோட்டி,
 இந்துவும் முஸ்லீமும் இருந்துள்ளார் சாதுவென—
 இருப்ப தெங்கே வேற்றுமைதான், இவருள்ளே சொல்லாய்?

தேரா மேரா மனுவா, கைஸே இக்ஹாயிரே.....

உன் மனமும் என் மனமும் ஒன்றாவ தெப்படியோ?.....

உன்மனமும் என்மனமும் ஒன்றாவ தெப்படியோ?

இக்கண்ணால் கண்டவற்றை இயம்புகிறேன் நானே !

காகிதத்தில் கண்டவற்றைக் கதைக்கின்றாய் நீயோ !

தீர்வை நான் தருகின்றேன்,

தீர்க்காமல் குழப்புகிறாய்.

விழிப்புடனே இரு என்பேன்.

எப்போதும் தூங்குகிறாய்.

ஆசைகளுக் சப்பால் அமர்ந்திடுவாய் என்கின்றேன்.

ஆசைகளால் எப்பொழுதும் ஆட்கொள்ளப்படுகின்றாய்.

உனை அறியச் செயமுயன்று யுகங்கள் பல கழிந்தனவே

ஆனால் எவரும் கேட்பதில்லை.

எல்லாம் அழிக்கும் பரத்தைபோல் உள்ளாய் நீ

எல்லாச் செல்வமும் இழந்துவிட்டாய்

உண்மையான குரு தாமோ உள்ளார் தெளிந்த நீர்போல,

அங்கே சென்றுன் உடலைக் கழுவு.

கபீர்தாஸ் கூறுகிறார் கவனியுங்கள் சாதுக்காள்,

இவ்வாறு தான் நடக்கும் எண்ணியது தானே.

மோகோ கஹான் டுண்டே பந்தே.....

நண்பரே என்னை நாடுவதெங்கே?.....

நண்பரே என்னை நாடுவதெங்கே ?

உம்மரு கேதான் நானுள்ளேன்.

வெள்ளாட்டில் நானில்லை, செம்மறியில் நானில்லை

கத்தியிலும் நானில்லை, கடிவா ளிலுமில்லை

தோலிலும் நானில்லை, வாலிலும் நானில்லை

எலும்பிலும் நானில்லை, ஊனிலும் நானில்லை

கோவிலிலும் நானில்லை, மசூதியிலும் நானில்லை

காபா விலுமில்லை, கைலா சத்தும் இல்லை.

எந்தவிதச் சடங்கிலுமே இருப்பதில்லை நானே

யோகத் திலுமில்லை, துறவிலுமேயில்லை நான்

உண்மையாய் என்னைநீ தேடிடுவா யென்றால்,

ஒருகணத்தில் என்னைநீ கண்டே பிடித்திடுவாய்.

கபீர்தாஸ் கூறுகிறார் கவனியுங்கள் சாதுக்காள்,

அவனே என்மூச்சின் மூச்சாக வுள்ளானே.

**இந்தியிலும் ஆங்கிலத்திலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட
கபீரைப்பற்றிய புத்தகங்களும்,
கபீரால் எழுதப்பட்ட புத்தகங்களும்**

[இந்திப் புத்தகங்களின் இவ்வரலாறு, கல்கத்தா பெல்வேடியர் தேசிய நூலகத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணச்சாரியாரால் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் 1942-ல் M. P. ருப்தாவால், 'இந்தி புஸ்தக் சாஹித்யத்' தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கபீருடைய நூல்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.]

கபீரைப் பற்றியவை

அக்ரவால் தாரக்நாத் :

கபீர் பரிசய் — கல்கத்தா பங்கியா இந்திப் பரிஷத், 1951
பட்னாகர் - ராமரதன் :
கபீர் சாஹித்ய கீ பூமிகா — அலகாபாத்,
ராம்நாராயண்லால், 1950

சதுர்வேதி - பரசுராம் :

கபீர் சாஹித்ய கீ பரக் — அலகாபாத், பாரதீபண்டார், 1954
பால் - தாரக்நாத் :

யுகத்ரஷ்டா கபீர் — ஆக்ரா, விநோத் புஸ்தக் மந்திர், 1957
பாரத் பூஷன் சரோஜும் - சர்மா சீனிவாசும்.

மகாத்மா கபீர் — டில்லி, இந்தி சாகித்ய சன்சார், 1958
பட்னாகர் - ராமரதன் :

கபீர் (இரண்டாம் பதிப்பு) — அலகாபாத், கிதாப்மஹல், 1948
துவிவேதி - ஹஜாரி பிரசாத் :

கபீர் (6ஆவது பதிப்பு) — பம்பாய், இந்தி கிரந்த
ரத்னாகர், 1960

துவிவேதி - கேதாரநாத் :

கபீர் ஷளர் கபீர் பந்த் - துல்னாத்மக் அத்யயன்
அலகாபாத் இந்தி சாகித்ய சம்மேளன், 1965

கௌட் - ராஜேந்திர சின்ஹா :

ஸந்த் கபீர் தர்ஷன் — அலகாபாத் சாகித்ய பவன், 1955

குப்தா - சிவஸ்வரூப் :

கபீர் சாஹித்ய சமீக்ஷா — லக்னௌ நவயுக
புஸ்தக் பண்டார், 1965

கீ. F. A.

கபீர் அண்டு ஹிஸ் ஃபாலோயர்ஸ் — கல்கத்தா ஆக்ஸ்போர்டு
யூனிவர்ஸிடி பிரஸ், 1931

(1931ல் லண்டன் யூனிவர்ஸிடி ஏற்றுக்கொண்ட ஆய்வுக் கட்டுரை)

மைனி தர்மபால் :

கபீர் கேதார்மிட்: விஷ்வாஸ் — சண்டிகட் பாரதேந்துபவன்,
(தேதியில்லை)

சர்மா - சரநாமசிண்ஹா :

கபீர்-ஏக் விவேசன் — டில்லி இந்து சாஹித்ய சன்சார், 1960
கபீர் விமர்ஷா — டில்லி பாரத் பாரதி பிரைவேட்
விமிடெட், 1962

ஸ்ரீ வத்ஸவ், புருஷோத்தமலால் :

கபீர் சாஹித்ய கா அத்யயன் — பரூரஸ் சாஹித்ய
ரத்னமாலா கார்யாலய, 1951

திவாரீ, போலாநாத் :

கபீர் அவர் உன்கா காவ்ய — டில்லி ராஜ்கமல், 1962

திரிகுணயத் - கோவிந்த :

கபீர் கீ விசார்தாரா (2ஆம் பதிப்பு) — கான்பூர்
சாஹித்ய நிகேதன், 1957

(பீ. எச். டீக்காக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரை)

வர்மா, ராம்குமார் :

கபீர் கா ரஹஸியவாத் (5-ஆம் பதிப்பு) — அலகாபாத்
சாஹித்ய பவன் விமிடெட், 1944

விஜயேந்திர ஸ்நாதக் (பதிப்பாசிரியர்) :

கபீர் — டில்லி ராதாகிருஷ்ண பிரகாஷன், 1956

கபீர்தாசர் நூல்கள்

அக்கராவளி — அலகாபாத், பெல்வேடியர் பிரஸ், 1913

அதுராகசாகர் — ராவல்பிண்டி குல்ஷன்-ர-பஞ்சாப பிரஸ், 1902

— பரூரஸ் விஸ்வேஸ்வர் பிரஸ், 1929

ஆத்ம போத் — ஹைதராபாத் சுகராம்தாஸ் மதிர்சின்ஹா, 1901

பனித் பிரகாஷ் — பரமானந்த சாதுவால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

லாகூர் கோஹினூர் பிரஸ், 1883

பீஜக் வாணீ — பாம்பே மஹராம்ஜீ, பீரோஜ்ஷாஹா மதன், 1810

ஏகோத்தார சதக் — பாம்பே வெங்கடேஷ்வர் பிரஸ், 1920

போத் சாகர் — யுகளானந்தா அச்சகத்தாரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1-6, பாம்பே வெங்கடேஷ்வர் பிரஸ், 1906

ஹன்ஸ் முக்தாவளி — ரூரத் ராம்லால் தயாள்தாஸ், 1893

ஹன்ஸ்முக்தா ஷப்தாவளி — பாம்பே ஜகந்நாததாஸ் குருபக்ஷ், 1905

ஞான சமாஜ்-சூர்கம்வா — குல்ஜார ஹிந்த் பிரஸ், 1869

காஃபிர்போத்-யவோலா — பகவான்தாஸ் ராம்ஜீ, 1892

கபீர் தர்ப்பண் — பாம்பே சேத்வாவி முகம்மது பீர்முகம்மது, 1898

கபீர் கிரந்தாவளி — அலகாபாத் இந்தியன் பிரஸ், 1928

கபீர் சாகர் — யுகளா நந்தாவால் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

பாம்பே வெங்கடேஷ்வர் பிரஸ், 1806

ரமைனி — பரூஸ் லேட் பிரஸ், 1868

ஷப்தாவளி — தேபாரி (ம.பி.) கணபதிதாஸ், லக்ஷ்மண்தாஸ்.

ஷப்தாவளி — அலகாபாத் பெல்வேடியர் பிரஸ், 1922

ஷதகா — அகோயாவின் விளக்கவுரை, பரூஸ். கபீர் செளரா, 1901

உபதேச ரத்னாவளி — அலிகட் பரதேந்து பிரஸ், 1882

பீஜக்-பாஷ்ய — சதாபலதேவின் விளக்கவுரை,

முக்தி புஸ்தகாலய, 1956

பீஜக்-கபீர்தாஸ் — ஷிஷ்வநாத சின்ஹாவின் விளக்கவுரை,

லக்ஷ்மண மோஹன்லால் பார்க்கவா, 1915

பீஜக் மூல் — பரூஸ் பார்க்கவ் புஸ்தகாலய, (தேதியில்லை)

கபீர் — வியோகிஹரியால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

புதுடில்லி சஸ்தா சாஹித்ய மண்டல், 1959

கபீர் பீஜக்மூல் — மதுரா புஸ்தக் மந்திரி, (தேதியில்லை)

கபீர் தோஹாவளி — மஹேந்திர குமார் ஜைன் பதிப்பித்தது.

அலகாபாத் தட்சிண பாரத் இந்திப் பிரசார சபா, 1952

கபீர் கிரந்தாவளி (5-ஆவது பதிப்பு) — சியாம்சுந்தர்தாசின்

முன்னுரையுடன் கூடியது. காசி நாகரீ பிரசாரிணி சபா, 1951

கபீர் கிரந்தாவளி — சடக் புஷ்பபால சின்ஹாவின் ஆய்வுடனும்,

விளக்கவுரையுடனும். டில்லி அசோக் பிரகாஷன், 1962

கபீர் ஸாஹப் கா பீஜக் கிரந்த — பிரகாஷ மணிராம் சாஹபின்

விளக்கவுரையுடன் மோதிதாசா, சிந்தாதாசாவின் பதிப்பு,

பரோடா, ஸ்வசம்வாத் கார்யாலய, 1955

கபீர்-சாகீ-ஸங்கிரஹ — அலகாபாத் பெல்வேடியர்

ஸ்டீம் பிரிண்டிங் வெர்க்ஸ், 1912

கபீர் சங்கிரஹ் (5-ஆம் பதிப்பு) — சீதாராம் சதுர்வேதியால் பதிப்

பிக்கப்பட்டது, அலகாபாத் இந்தி சாஹித்ய சம்மேளன், 1964

கபீர் வசனா மிருத (2-வது பதிப்பு) — முன்ஷீராம் சர்மா பதிப்பித்

தது, கான்பூர் ஆசார்ய கக்ல சாதன சதன், 1955

மூல பீஜக் — பூரண் சாஹிபின் விளக்கவுரையுடன். காசிதாசாவால்

மறுபரிசீலனை செய்யப்பட்டது. பாம்பே லக்ஷ்மி வெங்கடேஷ்வர்

பிரஸ், 1936

சாகீ கிரந்த் (2-வது பதிப்பு) — மஹாராஜா ராகவதாசரின் விளக்க

வுரை, பரூஸ் பாபு பைஜநாத் பிரஸாத், புத்தக வியாபாரி, 1950

சம்ஸ்கிருத பீஜக் கிரந்த் (2-ஆம் பதிப்பு) — ஹனுமான் தாசால்

சம்ஸ்கிருதத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு மோதிதாஸ் சேதன்

தாசால் பதிப்பிக்கப்பட்டது, பரோடா ஸ்வசம்வாத்

கார்யாலய, 1950

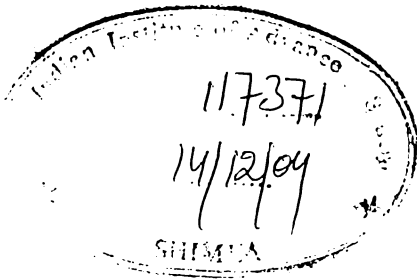
ஸந்த் கபீர் — அலகாபாத், சாஹித்ய பவன், 1943

ஸந்த் கபீர் கீ ஸப்தாவளி — மணிலால் துளசிதாச மஹேதா
 தொகுத்தது, அகமதாபாத் விட்டல் தாச கேமசந்தாலா, 1958
 கபீர் கா ரஹஸ்யவாத் (4-வது பதிப்பு) — அலகாபாத் சாஹித்ய
 பவன், 1941
 கபீர்-சாஜீ-ஸார் — தாரக்நாத் பாலியின் முன்னுரையுடனும்,
 ராம வசிஷ்டர்வின் விளக்கவுரையுடனும் பதிப்பிக்கப்பட்டது,
 ஆக்ரா விநோத் புஸ்தக் மந்திர், 1956
 கபீர் கே ஷப்த் — மதுரா புஸ்தக் மந்திர், (தேதியில்லை)
 கபீர் வசனாவளி — அயோத்யாசிங் உபாத்யாய ஹரி
 ஒளத் — (2-ஆவது பதிப்பு) — வாராணசி நாகரிப் பிரசாரிணி
 சபா, 1920

திவாரி - பிரஸன்னதா
 கபீர் கிரந்தாவளி — அலகாபாத் பல்கலைக் கழகம், 1961
 ஆய்வுப் பதிப்பு 1957ல் அலகாபாத் பல்கலைக் கழகத்தால்
 ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரை.

ஆங்கிலம்

வெஸ்ட்காட் ஜி. எச்.
 கபீர் அண்ட் தி கபீர் பந்த் 1907, சுசீல் குப்த விமிடெட், 1965
 தாகூர் - ரவிந்திரநாத்
 வொன் ஹண்ட்ரட் போயம்ஸ் ஆஃப் கபீர், மாக் மிலன்
 அண்டு கம்பெனி, 1915

பதினேந்தாவது நூற்றாண்டில் விளங்கிய கபீர்தாம், இந்தி இலக்கியத்தின் ஆரம்ப காலத்திய, உணர்ச்சி மிக்க பாடல்கள் எழுதும் மிகப் பெரிய கவிஞராகவும் (lyric poet) மறைஞான கவிஞராகவும் (mystic poet) திகழ்ந்தார். இந்தியில் பக்தி இலக்கியத்தைப் படைத்தவரெனவும் அவரைக் கருதலாம். அவருடைய கவிதையும், தத்துவமும், அவருக்குப் பின்னால், பல நூற்றாண்டுகள் வரை, இந்தி இலக்கியத்தை மட்டுமின்றி, வடஇந்தியாவில் வாழ்ந்து வந்த சாதாரண மக்களையும் மிகவும் கவர்ந்தன. இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள் ஆகிய இருவர் சமயங்களிலுமுள்ள பொருளற்ற சமயச் சடங்குகளையும் வழக்கங்களையும், கண்டித்தும் தாக்கியும், இரு சமயங்களின் முடிவான இலக்கு ஒன்றும் ஒரு தன்மைத்தானதுமே என்று போதித்தும், அவர் இரு சமயங்களுக்கிடையே யிருந்த வேற்றுமையைக் குறைத்து, இரண்டையும் அருகருகே கொண்டார்.

இந்தச் சிறிய புத்தகத்தில், டாக்டர் பிரபாகர் மாச்யே அவர்கள் இதுவரை கபீரின் வாழ்க்கையைப் பற்றித் தெரிந்துள்ள முக்கியமான செய்திகளை ஆராய்ச்சியுடன் தொடங்கி, அவர் தத்துவ மறைஞானத்தககு (Philosophic Mysticism) எவ்வாறு உதவியுள்ளார் என்பதை மதிப்பிடுகிறார். அதன்பின், அவருடைய கவிதையை மதிப்பிட்டு, இந்திமொழி, இலக்கியம் ஆகிவற்றின் வளர்ச்சியில் அவருக்குரிய இடத்தையும் மதிப்பிடுகிறார்.

அட்டை அமைப்பு : சத்யஜித் ரே

உருவப் படம் : சியாமல் ஸேன்

SAHITYA AKADEMI
REVISED PRICE Rs. 15-00

Library

IAS, Shimla

T 811.21 K 112 H

00117371